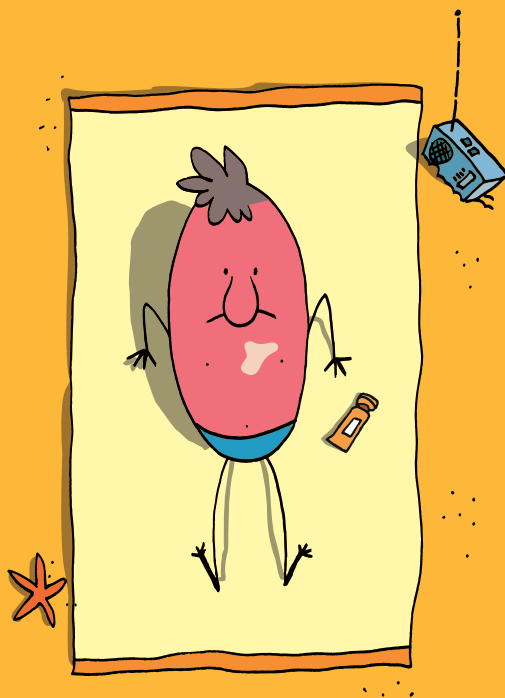


HandbalX-tra

DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT VAN DE VLAAMSE HANDBALVERENIGING - JUNI/JULI/AUGUSTUS 2009

| | |
|-------------------|------|
| BELGIË - BELGIQUE | |
| P.B | |
| 8500 KORTRIJK 1-2 | |
| 12 | 3667 |





Voor € 0,23/dag, verkiest u :

- 1ml zonnebrandolie
- 1 jaar Ethias Assistance

Ethias Assistance, slechts €85 per jaar.
Volledige bescherming voor het hele gezin + 2 voertuigen

0800 25 777

www.ethias.be

ethias
VERZEKERING

Wij denken met u mee

Colofon

3e Jaargang nr.11
JUNI 2008
vhv@handbal.be

Handbal x-tra

Verschijnt 4x per jaar
Prijs per nummer 2 euro
V.U. David Van Dorpe
H.Vanveldekesingel 150/29
3500 Hasselt

Redactie

Cois Van Dorpe
David Van Dorpe
Marcel Coppens

Medewerkers

Roger Dreesen
Gerrit Vertommen
Ray Possemiers

Foto

David Van Dorpe
Roger Dreesen
Cois Van Aelst
Joris Verlee
Romain Eyckens
Tine Verheyden
Eddy Vannoppen

Coverfoto

De Hasseltse jongeren
beten in extremisch
hun tanden stuk op
de Tongerse muur.

Foto: Eddy Vannoppen
www.fotomakers.be

Editoriaal

Goed en slecht nieuws ...

Het handbalseizoen zit er op. Met een oude en een nieuwe landskampioen: United Tongeren bij de mannen, Fémina Visé bij de vrouwen. Beide clubs veroverden ook de dubbel. Van harte gefeliciteerd!

Goed en slecht nieuws in de marge van de titelstrijd.

Waesland speelde kampioen in eerste nationaal en promoveert naar eredivisie. Eindelijk terug een Oost-Vlaamse club in de topklasse. Nu nog hopen dat er een West-Vlaamse club doorbreekt. Anderzijds gooit Lommel de handdoek na amper één jaar in eredivisie. De Noord-Limburgse club werd wellicht het slachtoffer van een zekere vorm van sportieve megalomanie. De vele buitenlanders wogen naar verluidt (te) zwaar op het clubbudget. Jammer, want Lommel deed het prima in de competitie en was zeker op het vlak van wedstrijdinkleding en communicatie een aanwinst voor eredivisie. En dan is er nog de exodus bij Sasja, dat omzeggens zijn volledige kampioenenploeg ziet vertrekken. We durven er gif op innemen dat de lieve centen ook hier aan de basis liggen van die hoogst merkwaardige uittocht.

Goed en slecht nieuws van onze Belgen in het buitenland.

Doelvrouw Nicky Houba veroverde met Nimes als eerste Belg een Europese beker. Een prestatie die niet voldoende naar waarde geschat kan worden. Bram Dewit werd met het Bretoense Cesson kampioen in de *Ligue 2* en promoveert naar de Franse hoogste reeks. Nationaal doelman Jens Lievens moet dan weer op zoek naar een andere club na het faillissement van Aurich.

In eigen huis staan we voor een competitiehervorming.

Na lang onderhandelen tussen VHV en LFH werd onder de koepel van de BHB een consensus bereikt over een nieuwe competitiestructuur. 'Ons objectief is de BHB, die weinig middelen, personeel en medewerkers heeft, wat te doen inbinden, om zich uitsluitend bezig te houden met *topsport*,' aldus secretaris-generaal David Van Dorpe. 'Minder BHB dus, en meer flexibiliteit bij de VHV om ook de basis van de piramide zo goed mogelijk te schikken. Laat ons zeggen dat we misschien niet helemaal verworven hebben wat we wensten, maar we hebben toch een serieuze stap voorwaarts gezet.'

Waar gaan we de komende jaren naartoe?

Om te beginnen naar nog slechts twee nationale reeksen van tien ploegen (zowel bij de heren als bij de dames), zonder reserves, maar met verplichting een juniorenteam op te stellen of een ploeg in een lagere afdeling (op BHB niveau).

De eindfase van de Beker van België zal bij de heren worden afgewerkt in een Final Four modus.

De BeNeliga zal in de BHB-structuren worden ingepast en op termijn waarschijnlijk de play-offs (in de eredivisie mannen) vervangen. Enkel mits akkoord met Nederland natuurlijk en wie weet ook Luxemburg.

Gezien de spanningen tussen de VHV en de LFH, die een competitiehervorming nu al jaren hypothekeren, betekent dit een doorbraak. Intussen weten we dat de nieuwe VHV-voorzitter Luc Tack niet meteen iemand is die zich door de Waalse vrienden in de hoek laat drummen. Wordt vervolgd

Cois Van Aelst

Europacup

Nicky Houba, de eerste Belgische handbalster die een Europabeker won

“Veel ervaring en toch nog gebrek aan zelfvertrouwen”

Een Europese beker winnen: toch wel iets om heel trots op te zijn!

Het overkwam enkele weken geleden Nicky Houba, de Tongerense die al vijf jaar in Frankrijk actief is als doelvrouw en die met Nîmes de Challenge Cup won. Toch blijft de charmante 24-jarige Limburgse er vrij bescheiden bij, alsof ze de draagwijdte nog niet beseft van het feit dat ze de eerste Belgische speelster is die een Europese beker won. Dat er nog enkele competitiewedstrijden in het vooruitzicht stonden, temperde een beetje de feestvreugde na die Europese bekerwinst. Zeker bij Nicky, omdat ze uitgerekend in de laatste beslissende Europese finalematch slechts één derde van de tijd onder de lat mocht staan en omdat ze voor het eerst in haar carrière tijdens de voorlaatste competitie-match een knieblesure opliep, die haar zorgen haarde. Soms moet ze – na vijf jaren Frankrijk - zelfs even zoeken naar het juiste Nederlandse woord, maar het werd toch nog een mooi verhaal over pessimisme, realisme en optimisme. Nicky Houba als een voorbeeld voor vele handballers.



Ze zijn bij jullie club in Nîmes toch tevreden over dit seizoen?

‘Natuurlijk hadden ze er niet op gerekend om die Challenge Cup te winnen. De doelstelling bij het begin van het seizoen was wel om zo ver mogelijk door te stoten in de competitie, in de Franse beker en in de Europese beker. Eigenlijk werd alleen aan die laatste vereiste

voldaan, want in de Franse beker werden we al vroeger uitgeschakeld en in de competitie moesten we zelfs op de laatste speeldag nog strijden om een vierde plaats te behalen, terwijl we een ploeg hadden om minstens bij de eerste drie te eindigen.’

Was het dan maar een Europees feestje in mineur?

‘Er is echt wel gevierd na de match, want we hebben wel enkele feestneuzen in onze ploeg, maar het gebeurde allemaal binnen de limieten. Daar kwam natuurlijk bij dat de beker in het Duitse Erfurt gewonnen werd en dat de beslissende finalematch dus niet voor eigen publiek gespeeld werd. Dat scheelt natuurlijk ook. We zijn met de ploeg wel even samen weg geweest, maar het verliep niet té uitbundig, omdat er vier dagen later alweer een competitie-match moest gespeeld worden.’

Hoe komt het dan dat de andere doelstellingen niet gehaald werden?

‘Wij hadden nochtans een groep met een uitstekende sfeer. Geen klikjes. Nooit ruzie onder mekaar, maar een echt toffe groep. Het enige dat bij sommigen ontbrak, was de motivatie om er in alle omstandigheden voor te gaan, ervoor te willen knokken...’

Ben jij tevreden over jouw voorbije seizoen?

‘Ik ben heel goed begonnen en tot in de halve finale van die Europese beker stond ik het meeste van de tijd in het doel. Maar helemaal op het einde speelde Hansen meer dan ik. Maar ja: ‘we’ hebben de beker gewonnen, hé!’

Dat klinkt niet echt jubelend?

‘Ik was dan ook een beetje ontgoocheld. Ik had van deze finalewedstrijden gebruik willen maken om me nog meer te profileren en dat is dus niet echt gelukt.’

Naar het schijnt noemen ze jou in de club de ‘pessimiste’...

‘Dat klopt, al vind ik dat zelf niet helemaal

juist. Ik noem mezelf eerder een realistisch iemand. Maar het kwam omdat ik na een gewonnen match tegen een Oekraïense ploeg iedereen met de voetjes op de grond wilde houden. Ik vond dat het niet kon dat je al in een krant liet schrijven 'de kwalificatie is binnen' nadat we de heenmatch pas gewonnen hadden. Het was dan wel een winst met 20 doelpunten verschil, de terugmatch was ook in de eigen zaal, maar gewoon uit respect voor de tegenstander zeg je zoiets niet. Ze vroegen of ik soms dacht dat we die match nog met 21 goals verschil zouden verliezen. Natuurlijk niet (we wonnen zelfs), maar je hoeft toch niet te gaan zweven na één keer zware winst. En sindsdien noemen ze mij inderdaad de pessimiste.'



Je hebt voor jezelf intussen een aardige carrière opgebouwd in Frankrijk.

'Ik ben hier nu inderdaad al vijf jaar. In twee jaar Le Havre won ik mee de Franse beker en eindigden we als vice-kampioen in de competitie. Ik ben intussen drie jaar in Nîmes en daar voegde ik dus een Europese beker toe aan mijn palmares. Eigenlijk ontbreekt nog alleen de Franse titel. Die moet ik dan maar volgend seizoen bij Nîmes halen, want ik tekende nog bij voor één seizoen. Ik voel er mij goed, ik lig goed in de groep en ik ben ervan overtuigd dat er nog meer uit deze ploeg te halen is. Mijn eigen prestaties zijn intussen ook veel regelmatig geworden. Zodus...'

In Frankrijk trainen ze zelfs na de competitie nog even door?

'Ja, zo is dat. We kregen één week vrijaf na de laatste competitie-match. Maar met Pinksteren deden we mee aan een groot jaarlijks feest in de stad Nîmes, waar dan een soort carnavalstoet plaatsvindt en daarin paraderen wij mee als club. Best heel gezellig. Dan volgen nog twee weken training en half juni krijgen we anderhalve maand vakantie. Ik kijk er al naar uit, want het was toch wel een zwaar seizoen.'

Wat heb je nu allemaal bijgeleerd in vijf jaren Frankrijk?

'Ik denk wel dat ik in de Topsportschool in Hasselt een goede technische basis meekreeg. Op dat gebied hoefde er niet zo heel veel meer verbeterd te worden. Wat er uiteraard is bijgekomen, dat is de ervaring. Waaraan ik nu nog werk, dat is aan een betere plaatsing, het bespelen van de tegenstanders, de communicatie met mijn medespeelsters in de verdediging. En door mijn leeftijd – tja, ook al is het nog 'maar' 24 jaar – heb ik intussen ook een grotere impact op een ploeg met veel jongeren. Ik moet hen meer motiveren, stimuleren, raad geven. Mijn verantwoordelijkheden in de groep zijn groter geworden. En dat terwijl ik eigenlijk zelf nog steeds niet barst van zelfvertrouwen. Ook daar moet ikzelf zeker nog aan werken. Ja, ondanks al die mooie uitslagen en alle positieve statistieken over mijn prestaties...'

Je deed een tijdje geleden een oproep naar de Belgische bond en de Belgische speelsters om opnieuw te bouwen aan een toekomst voor de nationale ploeg...

'Ja, dat is intussen al wel eventjes geleden. Maar de resultaten van mijn mailtje waren maar povertjes. Bij de bond antwoordden ze me dat 'geld' het probleem was en bij mijn Belgische collega's was het vooral een gebrek aan tijd en zeker aan motivatie. Bij hen komt werken of studeren op de eerste plaats.'

Heb je zelf negatieve ervaringen aan de nationale ploeg?

'Nee, zeker niet. Het enige negatieve was dat we onvoldoende tijd kregen om onszelf te bewijzen. Twee jaar hebben ze met een seniorenploeg gewerkt en dan werden alle activiteiten stopgezet. 'Er kwamen geen resultaten en dus

moeten we daaraan ons geld niet besteden', kregen we als argumentatie vanwege de bond mee. Ze zeiden ook dat het 50.000 kost om één seizoen te overbruggen met een trainer, met een aantal organisaties en met stages. Hij lijkt me dat we zo'n bedrag nog wel moeten kunnen vinden. Maar daarnaast moet je minstens zeven supergemotiveerde speelsters vinden die aan zulk project willen meedoen en zelfs daaraan geraakten we niet.'



6

Waarom wijt je dat gebrek aan motivatie?

'De schrik om thuis weg te gaan? Kiezen voor meer zekerheid, voor de vrienden en vriendinnen, voor een gezinnetje... Ze kennen ook geen professioneel handbal en ze weten niet wat je ermee kan leren of winnen. Natuurlijk moet je in eerste instantie over het nodige talent beschikken. Vervolgens moet je fysiek sterk genoeg zijn en gespaard blijven van allerlei soorten blessures. Ik heb b.v. het geluk gehad om zelden of nooit geblesseerd te geraken. Maar net nu, op het einde van de competitie, sukkel ik even met de knie.'

Er zouden meer Belgische speelsters naar het buitenland moeten trekken...

'Ik heb alleszins niet de indruk dat het niveau van de Belgische competitie erop vooruitgaat, al mag ik dat niet te luid zeggen, want ik zag amper een wedstrijd het laatste jaar.'

Je bent er, ook in Frankrijk, in geslaagd om hogere studies te combineren met sport.

'Tot hiertoe wel. Ik heb dan ook heel veel geluk gekend dat ik bij ploegen terecht kwam, waar ik van een topsportstatuut kon genieten, waardoor ik voor een aantal lessen kon 'brossen' of mijn examens gespreid kon afleggen. Ik zit nu in mijn laatste weken voor een

Master in 'Sport, voeding en gezondheid'. Ik moet mijn eindwerk en mijn stage nog doen en dan zou ik dat diploma moeten halen. Maar daarin ben ik wel optimistisch, hihi!'

En dan?

'Dat weet ik nog niet helemaal zeker. Misschien volg ik nog één jaar bijscholing. Misschien leg ik me één jaar helemaal op het handbal toe. Misschien kan ik mijn diploma al een beetje verzilveren naast het handbal. Allemaal opties die nog mogelijk blijven. Eerst dat jaartje Nîmes van komend seizoen afwachten en wellicht wil ik me dan iets dichterbij België vestigen.'

Mis je de familie en de vrienden of vriendinnen niet?

'Ik vergeet ze zeker niet en zij vergeten mij ook niet. Zeker in het internettijdperk met mails en mogelijkheden zoals Facebook. Ik krijg trouwens regelmatig bezoek van de familie. De meesten komen louter voor mij, niet zozeer omdat ze toevallig op doorreis zijn naar het zuiden. Ik kreeg zopas trouwens mijn nicht en ex-clublid Marijke Peters op bezoek. Dat was weer leuk en lachen geblazen.'

Wat zijn nog jouw sportieve ambities op korte termijn?

'Ik wil volgend seizoen zeker nog een prijs pakken in de Franse competitie of in de beker. De club zal wellicht inschrijven in een hogere Europese bekerklasse. Ik vrees dan ook dat de EHF-beker winnen iets te hoog zal gegrepen zijn. Maar ik ben toch wel een beetje trots dat ik de eerste Belgische werd die zo'n trofee mocht vasthouden.'

En de ambities op langere termijn?

'Ik speel nu al twintig jaar handbal en dat voel je toch stilaan aan de gewrichten. En hopelijk speelt die recente knieblessure me niet verder parten. Ik ga dus eerst zeker en vast dat vierde jaar Nîmes uitdoen en dan zien we wel verder. Onze laatste twee Europese tegenstandsters waren Duitse ploegen en ik had niet het idee dat het niveau daar hoger lag. Dan kan ik beter nog even in Frankrijk blijven. Tenzij er ooit interesse zou komen vanuit Noorwegen of zeker vanuit Denemarken... Dan mogen ze altijd met me komen praten!'

Optimist blijven, Nicky!
Marcel Coppens

WIN FOR LIFE

SPONSORT

HET BELGISCH HANDBAL



www.nationale-loterij.be

Competitie Eredivisie

United Tongeren verovert de dubbel ...

Even spectaculaire als dramatische titelfinale

United Tongeren is voor de derde keer in de clubgeschiedenis landskampioen. De Eburonen veroverden in Herstal al eerder de beker en bevestigden in de titelfinale dat ze op het juiste moment klaar waren om te pieken. Nochtans heeft United die titelfinale niet gedomineerd. In de Alverberg was Hasselt al dicht bij een zege (24-25) en in de Eburons Dome gaven de Hasselaren een riante voorsprong weg in de slotfase. In de verlengingen kwamen ze die mentale tik nooit te boven en won de thuisploeg nog vlot (34-30). Vreugde en ontgoocheling lagen eens te meer dicht bij elkaar ...

Tongeren-voorzitter Luc Tack glunderde: United veroverde zopas een derde landstitel, de tweede dubbel in het bestaan van zijn club. Tijdens de bewogen titelfinale is hij enkele keren gestorven op de tribune van de Eburons Dome, maar dat maakte de voldoening na affluiten des te groter. Of die derde titel de mooiste is?

‘Nee, de eerste is altijd de mooiste. Omdat je dan niet goed beseft wat je meemaakt. Vandaag is het anders, maar zeker even belangrijk voor de club. De fundamenten van die titel? Dat spelers en trainers keihard gewerkt hebben om een consequente lijn door te trekken. Van voorbereiding tot play-offs. In de competitiestart hebben we alles gezet op ons Europees avontuur. Met succes, maar dat heeft zijn tol geëist. We zijn even de trappers verloren. Maar een seizoen is lang en alles is netjes op tijd in de juiste plooi gestreken. We hebben gepiekt op het moment van de waarheid. Maar zelfs na die eerste maand, waarin het niet naar wens liep, hebben we ons stevig herpakt. Dat verliezen sommige mensen blijkbaar uit het oog.

De ontknoping was uiteraard super hé. Enorme ambiance, twee ploegen die er maximaal voor willen gaan, een onberispelijke leiding (van het duo *De Moor-Everaert, red.*) en voor wat Tongeren betreft, met een gunstige afloop. Maar ik wil toch ook die jonge equipe van Hasselt feliciteren. Wij waren torenhoog favoriet, maar ze hebben het ons knap moeilijk

gemaakt. Het had evengoed een belle kunnen worden en dat is uitsluitend de verdienste van Initia.’

Enorme ontgoocheling

Initia-coach Luc Boiten zal het graag horen, die lofbetuigingen van Tongeren. Hij verdween na de nederlaag als een dief in de nacht, niet aanspreekbaar voor pers en publiek. De ontgoocheling was dan ook loodzwaar...

‘Dat is het minste wat je kunt zeggen. Dit hadden we nooit mogen weggeven. Enkele minuten voor tijd staan we nog riant voor, we voelen dat ze terugkomen en dan nog hebben we twee à drie kansen om het verschil te maken. Maar we verkwanselen ze alle drie. Wat moet ik zeggen? Kunnen we die jonge gasten iets verwijten? Er zijn zoveel fases eerder in de wedstrijd waar je kunt zeggen: hadden we maar ... Ik zit met een enorm wrang gevoel, zo'n gevoel van: Tongeren heeft niet gewonnen, wij hebben verloren... En dat gevoel had ik ook al na de eerste finale. Ik wil geen afbreuk doen aan de prestatie van Tongeren, verre van, maar eigenlijk vind ik niet dat het terecht was.’



Intussen blijft het tegenzitten voor Initia. Dit is al de derde opeenvolgende titelfinale die Hasselt net niet wint. Wordt dit een trauma?

Luc Boiten: ‘Nee, we zitten geenszins met een net-nietverhaal.. We zitten eerder met een Polfliet-verhaal. *Pollie* is voor mij de enige speler van Tongeren die met recht en reden die kampioenstitel mag opeisen. Hij pakt een heel seizoen met onwaarschijnlijke regelmaat op een zeer hoog niveau. Hij toont uitzonderlijke



klasse. Hij stak met kop en schouders boven de rest van het team uit, samen met Tasevski misschien, en Pollie mag die titel voor zich opeisen. Zelfs de dubbel, want in de bekerfinale was hij ook al grandioos.'

Terugblik

Luc Boiten had daags na de gemiste kans de kater nog niet verwerkt maar was wél professioneel genoeg om een bilan op te maken van het voorbije seizoen. En die evaluatie is gunstig, hoe kan het anders...

Luc Boiten: 'Ik kijk terug met enorme voldoening. Dit is een groep die wil werken, een groep met heel veel potentieel en ik denk dat het een huzarenstukje wordt die groep bijeen te houden. Volgend jaar nog niet, maar in de toekomst wel. Er bestaat een stevige band in die groep, het is een symbiose van jong talent en enkele oudere routiniers. Het klikt gewoon. De gemiddelde leeftijd schommelt rond de twintig. Jef Lettens 19, Robert Bogaerts 19, Tom Robyns 18, Jasper Adams 19,... als je dan weet wat die groep gepresteerd heeft is dat een ongelooflijk parcours. En er zit nog een enorme progressiemarge in. We hebben enkel in de tweede ronde een dipje gehad, zwaar onderuit in de beker en daarna aan 't zwalpen geraakt. Maar uiteindelijk toch nog die vierde plaats gepakt in de reguliere competitie en

van daaruit de titelfinale gehaald. Dat is niet niks hoor. En dan speel je voor de titel en ... pijnlijk hé?

Volgend seizoen? Zeker is dat Patrick Buzaud vertrekt. Met pijn in het hart. Maar het wordt te veel voor hem. Hij werkt in Luxemburg, moet enorme afstanden overbruggen, kan nooit op tijd op training zijn, dat is gekkenwerk. Misschien gaat hij wel in Luxemburg spelen, wie weet, maar hij verlaat alleszins Hasselt... Kristof Van Wesemael komt erbij, die is ook nog jong en past perfect in de groep. Een harde werker, uit het juiste hout gesneden, erg ambitieus, dat wordt best leuk. Eigenlijk hoop ik dat wij dezelfde weg inslaan als Sasja. Alex Jacobs heeft ook enkele jaren met eigen jeugd en juiste transfers gebouwd aan een kampioenploeg. Intussen staat in Hoboken een nieuwe generatie klaar, maar moet er opnieuw gebouwd worden. Hasselt bezit nu al een verzameling talent om de fakkel over te nemen, een groep om kampioen te worden. Dit jaar niet, helaas, volgende keer misschien... Ik zie de toekomst rooskleurig tegemoet, maar op dit moment is de pijn nog ondraaglijk...'

Polfliet: top!

Tongeren-coach Jos Schouterden is een man van vele oorlogen. Hij is aan zijn twaalfde

landstitel toe. Samen met 11 bekercampioenen en vier keer vice-kampioen is dat een niet onaardig palmares voor een trainer. Jos Schouterden geeft toe dat een onmogelijke situatie werd rechtgezet en was niet te beroerd om zijn "moederclub" alle lof toe te zwaaien...

'Dit was hartverscheurend. Als door het oog van de naald kruipen echt bestaat, hebben wij het vandaag gedaan,' lacht de sympathieke Hasselaar nadat hij wellicht onder een zuurstoftent werd bijgebracht van de doorstande emoties. 'Vier minuten voor tijd nog in een totaal verloren positie en toch nog gelijkmaken. Voor mijn part slechts één verantwoordelijke: David Polfliet. Akkoord, Pollie was misschien driekwart wedstrijd goed, maar niet super. Maar in het laatste kwart staat hij daar plots, outstanding, een klassekeeper pur sang. Dat gaf de rest van het team plots zelfvertrouwen. In de eerste helft hielpen we zes open doelkansen om zeep. Dat doe je niet ongestraft in een titelfinale! Daar word je op afgerekend. En in de tweede helft werd Hasselt héél dominant. Vanuit hun typisch agressieve defensie hadden ze ons gewoon in hun greep. En wij maar flateren, ongeduldig afwerken, onprecies shotten,... Tot Pollie iedereen wakker schudde. Enkel dankzij dat plotse onbegrijpelijke falen van Hasselt kunnen wij terugkomen. Had Initia in die laatste vijf minuten één keer gescoord, dan was het afgelopen geweest. Pijnlijk voor hen, gelukkig voor ons...'

10



Jos Schouterden glimlacht geveild als we hem het superlatief "kampioenenmaker" meegeven, maar relativiseert tegelijkertijd zijn persoonlijk succes.

'Goh, daar doe ik het voor hé. Ik kom niet naar de sporthal om me te amuseren, ik kom om te werken. Wij zijn geen profs, wij kennen evenmin een professionele structuur in het handbal, maar dat betekent toch niet dat we

niet professioneel mogen denken? Als ik morgen niet meer kan gaan voor de titel, hoeft het voor mij niet meer. Ik ben op een leeftijd gekomen dat ik hard moet nadenken over: er was een tijd van komen, maar er is een tijd van gaan...

Jos Schouterden kan als geen ander een analyse maken van de competitie. Uiteraard blikt hij terug op een sterk seizoen, maar weet perfect waar de zwakke plekken zitten...

'Inderdaad, onze seizoensstart was niet echt geslaagd. Maar dat is een gevolg van die zware trip naar Montenegro, waar we in een dubbele confrontatie met Niksic met slechts één punt werden uitgeschakeld. Een prima resultaat, maar die trip was ook enorm belastend. Dat heeft ons een maand recuperatie gekost. In de competitie hebben we de weerslag ervaren van dat Europees avontuur. Nadien hebben we ons die verplaatsing beklagd...

Maar ik heb altijd gezegd: jongens geen paniek, we herstellen ons daar wel van. Alleen ben ik misschien te zacht geweest. Ik had de groep een prikkel moeten geven in plaats van ze lang te laten recupereren. Nu hebben we kostbare punten verloren in competitie. Maar nadien hebben we toch nog een schitterend parcours afgelegd. En dat ondanks behoorlijk wat blessureleed...

De sterke punten van dit kampioenteam? Eén, het is een ploeg met honger naar de titel. Iedereen wilde gaan voor de dubbel. Maar dat houdt wel een zware verantwoordelijkheid in. Want je kunt de lat hoog leggen, je moet het ook nog doen. Op training, in de competitie, in de beker, en dat heeft de groep goed begrepen.

Twee, David Polfliet. Hij was de constante in onze prestaties. Pollie heeft een van zijn sterkste seizoenen in België gespeeld. Hij deed me terugdenken aan de periode bij Hasselt, net voor hij naar Duitsland vertrok: zeer gedreven, zeer fanatiek, zeer geconcentreerd. Als één speler de titel écht heeft verdiend is het Polfliet. Hij wil niet alleen kampioen worden, hij staat er ook als kampioen...'

Rode draad

Jos Schouterden: 'Bedoeling is nu dit team aan de top te houden. Er komt al versterking op pivot, Koen Roggeman, en wat meer shot kunnen we ook best gebruiken. Maar ik kijk ook met bewondering naar Hasselt, waar talent zit en waar men nog een decennium ver-



der kan. Of naar Sasja, waar een nieuwe generatie klaar staat waarmee Alex opnieuw gaat bouwen. Ik verwacht ook veel van het nieuwe Neerpelt, dat heel wat talent overneemt van Lommel. Dus het ziet er goed uit voor volgend seizoen.’

David Polfliet is zowat de rode draad doorheen de prestatiecurve van de kampioenen. Maar ook Tuur De Preter bleek een zekere constante voor Tongeren. Hij kijkt dan ook met voldoening terug op afgelopen seizoen... ‘Absoluut. Het grootste verschil met vorig seizoen is dat er continuïteit in mijn prestaties zat. Ik heb geen enkele slechte wedstrijd gespeeld, wél veel goede en enkele uitschieters. Zoals in de bekerfinale, waarin ik ook een enorm sterke beurt heb gemaakt. Vandaag misschien ook wel bepalend op beslissende momenten. Zes keer gescoord, maar het moet ook meezitten hé. Ik heb alleszins mijn verantwoordelijkheid genomen. En mits het nodige geluk lever je dan een knalprestatie af. Ik denk dat het over die twee wedstrijden bekeken een kwestie was van te blijven geloven in je kansen. Die eerste titelfinale was ook al kantje boordje. In eigen huis was het helemaal bibberen. Zo’n titelfinale heeft mijns inziens nog maar weinig te zien met elkaar

tactisch proberen te verrassen. We kennen mekaar immers door en door. Maar blijven geloven in de winst, dàar gaat het om. En dat hebben wij vandaag gedaan. Toen we in extremis gelijkmaakten beseften we dat Hasselt een enorme mentale tik moest incasseren en dat de buit binnen was. En kijk, in de verlengingen waren we heer en meester, Hasselt mentaal uitgeteld. Ze moesten over een dood punt heen en zijn daar niet meer in geslaagd. Ach, dit jonge Hasselt heeft zich enorm verdienstelijk getoond. Dit is een ploeg voor de toekomst, die gaat nog kansen genoeg krijgen om kampioen te worden. Volgend jaar al is Hasselt favoriet, geloof me, zeker met Van Wesemael als versterking.’

Als afsluiter waagden we ons nog heel even aan een knelpunt: voelt Tuur De Preter niet opnieuw kriebels voor de nationale ploeg?

‘Nee, dat is een hoofdstuk dat afgesloten is. Ik ben geen toekomst meer voor het Belgische handbal. Die kansen moet je aan de jongeren geven. Bovendien kan ik het onmogelijk combineren met mijn drukke professionele activiteiten. Voor de nationale ploeg moet je honderd procent gemotiveerd zijn. Dat kan ik niet meer opbrengen.’

Cois Van Aelst

Jean-Marie Valkeners: “Begin de jaren '90 was HC Herstal zijn tijd ver vooruit”

Wie hem niet kent heeft het Nationale handbal de laatste 20 jaar ongetwijfeld maar met een half oog gevolgd. Jean-Marie Valkeners (52 intussen) is een van de meest kleurrijke figuren uit het Waalse handbal. De flamboyante Luikenaar stond aan de wieg van de grote successen van HC Herstal uit de eerste helft van de jaren '90. Als geen ander verstaat hij de kunst van het omvormen van handbal tot spektakel, zowel op als rond het veld. Hij is dan ook goed vertrouwd met de media.: als campagneleider van diverse Luikse toppolitici en pr-man van een grote intercommunale heeft hij ervaring zat. Zelfs als hij zich om een pupillenploeg bekommert, is er regelmatig een stunt of een cameraploeg in de buurt.



12

Toch is hij ook controversieel: veel uiterlijk vertoon (paarse cadillacs, missen, voetballers, spectaculaire transfers, politici,...) wekt argwaan, en hier en daar zat het er ook wel eens bovenarms op met spelers, trainers, federatie of andere clubs. Een ding is zeker: met “Mister V” valt er altijd wat te beleven.

‘Ik ben beginnen handballen in Grivegnée, onder impuls van enkele vrienden uit het Collège Saint-Servais. Het zal je misschien verbazen, maar Grivegnée is de club van mijn hart. Mijn sportieve carrière begon pas op mijn vijftiende bij de kadetten, maar een jaar later stond ik al in de eerste ploeg, in derde nationale. Toen, begin jaren '70, was derde nationale een reeks die sterker was dan tweede

nationale. De kampioen stootte regelmatig in een ruk door naar de hoogste reeks. Hasselt, Neerpelt, Visé en Hechtel speelden toen in derde nationale. Ook Grivegnée stootte door tot de hoogste reeks. De titel in tweede nationale is de mooiste sportieve herinnering aan mijn persoonlijke carrière. Later is de ploeg gefuseerd, met Montegnée denk ik.’

De voorzitter van 30 jaar

‘In 1987 ben ik dan als speler bij HC Herstal terechtgekomen. Op het einde van het seizoen brak ik eerst enkele ribben in de wedstrijd tegen Eupen, en net toen ik min of meer hersteld was, scheurde mijn achillespees in de voorbereiding op de derby tegen Beyne. Onze voorzitter was net opgestapt en ik heb hem toen in volle transferperiode een maand ad interim vervangen. In het geheim, want mijn vrouw zou er nooit mee akkoord gegaan zijn. Op de algemene vergadering van de club was er dan een kandidaat voorzitter, maar de meeste clubleden zagen hem niet zitten. Ik werd meteen bij aankomst in de zaal als tegenkandidaat aangewezen. Ik was zelf niet eens overtuigd en stemde op de andere kandidaat. Hij kreeg uiteindelijk maar... twee stemmen, wat dus begon als een interim van een maand werd een voorzitterschap van zeven jaar.’

‘In 1989 haalden we de eerste echte resultaten. Toen hadden we Luc ‘Loepie’ Brouwers in de ploeg. We speelden de bekerfinale tegen het grote Neerpelt. We verloren wel, maar omdat Neerpelt landskampioen werd, mochten we toch Europees spelen. We werden uitgeloot tegen Aalsmeer. De heenwedstrijd wonnen we thuis met vier doelpunten verschil, de terugwedstrijd verloren we op dramatische wijze, met een rechtstreekse vrijworp in de slotseconde. We stonden drie doelpunten achter, maar hadden minder gescoord op verplaatsing...’

Mooiste herinnering

‘Mijn mooiste herinnering aan HC Herstal is ongetwijfeld de titel uit 1991. Ik had Jo Del-

pire aangetrokken -voor de neus van Beek en Sasja-, Wim Roels en Jean-Luc Grandjean. Verder konden we beschikken over de vier Dubucs, Richard Gérard en als enige buitenlander de Poolse doelman Jarek Flont, die later nog voor Hasselt speelde. Het was misschien niet de meest getalenteerde groep, maar de groeps sfeer is onvergetelijk. Thierry Herbillon was onze trainer. Die had ik opgevestigd bij Flémalle, waar hij trainer was in derde klasse. We wonnen de beker na verlengingen tegen Sporting Neerpelt, en ook de titel. Maar vooral Europees hebben we indruk gemaakt. We wonnen in de eerste ronde van de toenmalige IHF-cup van Amicitia Zurich en daarna speelden we in de 1/8 finale tegen Borac Banja Luca, een wereldploeg. Thuis speelden we 20-20 gelijk en in Joegoslavië hebben ze alles uit de kast moeten halen, inclusief twee Russische homesheidsrechters, om ons af te schudden. Banja Luca won de IHF-cup trouwens dat jaar. We speelden toen in La Ruche, een oude zaal in Herstal, maar met een schitterende ambiance...'

'Het jaar nadien speelden we tegen de Spaanse topper Avidesa Valencia. We hebben ons niet geplaatst, maar werden in al onze Europese wedstrijden nooit belachelijk gemaakt. En daar ben ik wel fier op. Na de uitwedstrijden gingen we per definitie eens goed op stap. Dat

moest voor de groepsgeest, daar hadden we dan een jaar deugd van. We probeerden altijd een extra dag te blijven om ook iets te zien buiten de plaatselijke sporthal.'

Jo, le joueur du président

Het dispuut met Jo Delpire in 1993 hield de handbalwereld maanden in de ban. Delpire wilde vertrekken naar Initia Hasselt, maar had een document getekend waarin hij verzaakte aan een transfer.

'Ik begrijp nog steeds de commotie niet goed. Ik had destijds 300.000 frank transfergeld betaald aan Neerpelt voor Jo Delpire. Herstal had dat geld niet meteen beschikbaar, maar ik had twee privé personen gevonden die het bedrag wilden voorschieten. Als Jo terug zou vertrekken konden ze dat geld, of eventueel meer, terugverdienen. En toen veranderde het decreet in Wallonië in verband met transfers en de opleidingsvergoeding. Om zeker te zijn dat mijn privé investeerders hun broek niet zouden scheuren, heb ik Jo gevraagd het nieuwe formulier te tekenen, waardoor hij aan een transfer verzaakte en ik mijn investeerders hun geld kon laten terugverdienen. Het echte probleem is dat Jo dat nooit verteld heeft aan Initia en men in Hasselt dacht dat hij hen als een rijpe appel in de schoot zou vallen. En zij hadden niet het geld om de



afkoopsom te betalen. Ik kreeg royaal gelijk voor de rechtbank, maar Jo wilde niet meer spelen voor Herstal, dus heeft hij een jaar vanop de tribune moeten toekijken. Hij speelde alleen voor de nationale ploeg. De plooiën met Jo zijn intussen gladgestreken, maar het was toch pijnlijk. Als Initia betaald had was het allemaal zo ver niet gekomen.'

'We hebben het altijd goed kunnen vinden met de Vlaamse ploegen. De beste verstandhouding hadden we met Olse Merksem. Altijd ambiance na de wedstrijden met de generatie Wens en Co. Ooit is Ryszard Orłowski na een wedstrijd in Herstal vertrokken met de bus naar Antwerpen, en daarna met de auto terug naar Herstal gereden om verder te vieren. Handbal was ook een feest...'

Het begin van het einde

'In 1995 hadden we echt een schitterende ploeg. Alle posities waren minstens dubbel bezet. Ik ben er zeker van dat ik toen twee ploegen had kunnen vormen die beide de play-offs konden halen. Nijdam en Charlier op rechts, Qerimi, Filorizzo en Bouhy op pivot, Buzaud, Orban en Picone in doel, Deltombe, Dupont, Peric, Crnjak, noem maar op: allemaal internationals. We hadden toen ook een tweede ploeg in derde nationale: Qerimi, als buitenlander op overschot, Biver, Cloots, Finet, Fonck, een regelrechte weelde. We wilden Europees ver geraken maar stotten op Kadetten Schaffhausen. In Zwitserland stonden we de hele wedstrijd voor, maar verloren in de slotfase nog met enkele doelpunten verschil. En thuis konden we maar met een doelpuntje winnen. In de competitie was Hasselt sterker en wonnen wij de beker tegen Eupen. Toch was het een lastig seizoen. Te veel goede spelers, de druk op de trainers werd te groot, en we moesten afscheid nemen van een topcoach als Herbillon. Ikzelf wilde eigenlijk voor het seizoen al opstappen als voorzitter, maar had geen geschikte opvolger. Even terijde: wij beschikten toen over een budget van 17 miljoen frank! Dat is meer dan 400.000. We hadden iemand in dienst op het secretariaat, VIP, grote sponsors, volle zalen: we waren op onze tijd vooruit. Maar ik kon het als hobby niet meer combineren met vier kinderen en een professionele carrière in volle bloei. Het zou boven mijn hoofd gegroeid zijn.'

'Daarna heb ik nog een korte passage gemaakt in het Brusselse, als manager van Kraainem. Daar hadden we een sterke lichter -Thiam, Lamury, Zattarin, Ripert,... met Jean-Jacques Barbier als trainer- en goede sponsors, en slaagden erin op korte termijn van handbal een societygebeuren te maken. De VIP's kwamen vanuit Luik om oesters te slurpen in tweede klasse handbal. De promotie naar ere-divisie hebben we toen op een haar gemist.'

Belgie - Frankrijk

'Ik heb vele interlands georganiseerd. De nationale ploeg is toch iets bijzonders. Maar het hoogtepunt was ongetwijfeld België - Frankrijk. Toen gebeurde de toewijzing van de interlands nog paritair, met een insteek en een dossier dat je moest komen verdedigen voor het PUC. Omdat het tegen Frankrijk was werd beslist de wedstrijd in Wallonië te organiseren. Beyne was ook kandidaat en genoot de voorkeur van de LFH. Beyne bood 120.000, ik 160.000 frank. Maar de LFH wilde toch Beyne.



Tijdens de vergadering waarin de organisatie definitief zou worden toegewezen ging ook het voorzitterschap van de BHB over van Wallonië naar Vlaanderen. Gelukkig stond dat als eerste punt op de agenda. Luc Maréchal werd voorzitter, daarna werd de interland toegewezen. De drie Walen stemden voor Beyne, de drie Vlamingen voor Herstal. En de stem van de voorzitter was doorslaggevend...

www.handbal.be

Belgique - Macedoine

Ek kwalificatiematch België - Macedonië

HANDBALL
EURO 2010
AUSTRIA



Match de qualification pour
le Championnat d'Europe

Samedi 6 Juin - 20.00h - Herstal

Hall de la Préalle Rue E. Muraille 158

S
sporza

Bloso

Voo
TV • NET • TEL

Champion
AUTHENTIC ATHLETIC APPAREL

HYUNDAI
Drive your way™

Ticket4U
www.ticket4u.be

WIN FOR LIFE

ethias

Province de Liège
Sports

www.ticket4u.be

-16 ans **gratuit**

Prévente **€5**

Caisse **€8**



We hadden knappe affiches gemaakt, met Jackson Richardson als blikvanger. De wedstrijd zelf was schitterend. De hal van Bresoux, intussen onze truishaven, was afgeladen. Ondanks het feit dat ik 500 frank entree vroeg had ik de zaal zeker drie keer kunnen uitverkopen. Ik had buiten op de parking een tent met 300 VIP's. Ik betaalde mijn traiteur 1250 frank per persoon. Dat was toen echt een pak geld. Maar er was overvloed. En als klap op de vuurpijl wonnen de Belgen met 22-21 van de regerende wereldkampioen, al was Richardson er niet bij. Onvergetelijk en ongeëvenaard... tenzij we op 6 juni een wonder verrichten tegen Macedonië natuurlijk.'

Quo Vadis, Wallonia?

'Het Waalse handbal zien afglijden naar het huidige niveau doet me veel pijn. De omstandigheden zijn niet gunstig. Ik zal geen vrienden maken met deze uitspraak, maar onze Waalse bestuurders zijn brave mensen, helaas zonder benul van wat we nodig hebben, zonder armslag of initiatief. Onze gemeenten hebben geen middelen of besteden ze niet aan sport. En zo kom je in een negatieve spiraal terecht: de zalen lopen leeg, de talenten gaan naar Vlaanderen, clubbestuurders haken af. Maar ik pleit mee schuldig. Ik heb de jeugd-

opleiding verwaarloosd. We zijn nu terug aan het bouwen. De burgemeester van Herstal is sportminded, we hebben een mooie nieuwe sporthal, en beginnen weer te recruteren onderaan de ladder. Maar dat wordt een werk van lange adem. In ieder geval is het mogelijk, want nadat ik HC Herstal verliet in 1996 heb ik mij samen met Philippe Radis wat beziggehouden met de jeugd van Visé. We hadden een mooie lichting met onze zonen, Max Fortemps en nog enkele misschien meer getalenteerde spelers die echter afgehaakt hebben. Met die mannen wonnen we een prachtig toernooi in Denemarken. Ik had een cameraploeg van Sportweekend mee in mijn zog, en we kregen een magnifieke reportage van bijna drie minuten in prime time. Zeg dus niet dat het in Wallonië onmogelijk is om voor handbal aandacht te krijgen. Ook voor de jeugdinales hebben we geprobeerd er iets van te maken, inclusief de financiering. Het is ons gelukt en dat gunstige klimaat moeten we verder uitbouwen.

En wat de actualiteit betreft: alle handballieffhebbers zijn hartelijk welkom in Herstal voor België - Macedonië. We willen sfeer van de oude dagen oproepen, samen met onze legendarische fanfare. Die zal er alvast zijn..."

David Van Dorpe

16

Schijf je in voor de initiatorcursus in Lokeren of Hasselt

Heb je ambities om jeugdtrainer te worden en je bent minimum 17 jaar (in 2009)

Schrijf je dan in voor de initiatorcursus in Lokeren of Hasselt

De cursus in Lokeren gaat door in de sporthal Eksaarde en loopt onder vakantieformule.

Hij start 17 augustus en eindigt 26 augustus 2009. De cursus in Hasselt gaat door op zaterdag. Deze start op 6 september 2009 en eindigt eind november.

Alle info vind je op de website van bloso. www.bloso.be, je klikt op WORD TRAINER en dan op AANBOD.

Voordelen:

Je handbalkennis wordt grondig uitgebreid en/of geüpdated. Je komt in aanmerking voor een trainerslicentie C. Je komt in aanmerking als lesgever voor gemeentelijke kampen je club krijgt meer subsidies vanuit het jeudsportfonds en de impuls subsidies van de gemeente

Zou je als club ook graag de Aspirant Initiator Handbal laten doorgaan in je gemeente? Neem dan bliksemsnel contact op met de gemeentelijke sportdienst (die het ter plaatse organiseert) en geef je sportfunctionaris de coördinaten van Gerrit Vertommen.

Meer info via Gerrit Vertommen (DSKO) gerrit.vertommen@handbal.be of 0486 90 67 46

Jean-Marie Dedecker: 'De Sportfederaties moeten zichzelf ook kritisch durven evalueren'

Het is begin mei. De verkiezingscampagne is volop losgebarsten. We zochten een oppositiestem om ook eens het sportbeleid van de laatste jaren te evalueren, en wie heeft op dat vlak meer te bieden dan Jean-Marie Dedecker? De ervaringsdeskundige ging -ondanks zijn drukke agenda en dankzij een duwtje van Marc Gysels- in op de vraag. Net voor het nationaal partijbureau, om 12 uur in het Gentse hoofdkwartier van LDD, wil hij wel een uurtje vrijmaken. Ruim 20 km file aan de werken in Oostkamp beslissen er evenwel anders over. Alle partijkopstukken intussen present, maar de voorzitter laat op zich wachten. Om 12.05 arriveert de voorzitter op het hoofdkwartier. Hij ziet er vermoeid uit. Maar tegen alle verwachtingen in komt Dedecker handenschuddend naar me toe: 'Sorry, het verkeer..., maar geef me vijf minuten en we beginnen.' Hij gaat zich even opfrissen, verdwijnt in de vergaderzaal om het partijbureau in te leiden, komt even later buiten en zet zich aan de andere kant van de tafel. 'Laten we beginnen...' In een vingerknip heeft hij zich volledig gefocust op het interview. Niets kan hem nog afleiden.



Ik heb op uw website tevergeefs gezocht naar het partijprogramma van de LDD over

sport. Ik heb het langs een andere weg toch gekregen. Is dat een teken aan de wand? Is sport nog een objectief? 'De definitieve tekst van het programma was nog niet helemaal af, daarom. Ik heb sport altijd geambieerd. Binnen de VLD is het steeds de wortel geweest die men voor mijn neus gehouden heeft. En ik ben er ook lang als een ezel achteraan gelopen. Nu is het niet meer mijn persoonlijke prioriteit op beleidsniveau, maar voor onze partij is het wel nog een speerpunt. Wij willen de sport hervormen, maar dan zoals ik het in het judo gedaan heb: vanuit de basis, opleiden en opbouwen naar topsport. Jammer dat men dat werk binnen de judofederatie nu weer teniet aan het doen is... We zullen zien op 7 juni hoe de kaarten liggen.'

Wat is uw visie op de hedendaagse sportstructuren? 'De Vlaams - Belgische spreidstand in de sport is onmogelijk geworden. De Vlaamse en Waalse sportfederaties zijn zoals een koppel dat feitelijk gescheiden is van tafel en bed, maar in het buitenland het ideale huwelijk moet gaan uitbeelden. Als het over selectie gaat, is in vele sportbonden de taalachtergrond belangrijker dan de sportieve capaciteiten. Dat is dodelijk voor de sport. Binnen de judobond heb ik daartegen gevochten, tot voor de burgerlijke rechtbanken, zelfs tot in Straatsburg. Maar structureel is het een hopeloze situatie. Ik heb dat recent trouwens ook gemeld aan de top van het BOIC. Zij kwamen meer aandacht voor sport vragen aan de verschillende politieke partijen. Ik heb gezegd aan voorzitter Beckers, secretaris-generaal De Bondt en technisch directeur Eddy De Smedt dat er maar één weg te bewandelen is: die van een Vlaams Olympisch Comité en die van een Waals Olympisch Comité. Van alle Olympische medailles na 1945 werd slechts 14 procent door Waalse atleten behaald. En dat terwijl de voorbereidingsmiddelen ongeveer fiftyfifty verdeeld worden. En ik ben niet tegen samenwerking op het vlak van topsport, verre van, maar nu is het uitgangspunt verkeerd. Laat ons eerst de boel splitsen zo-

als het hoort, met wederzijds respect, en dan eens goed overleggen wat er nog samen kan gebeuren. De volleyballers werden Europees kampioen bij de -18-jarigen. Daar zat welgeteld één Waal bij. Een alibi. Het punt is dat de Waal altijd het dubbel vraagt van waar hij recht op heeft, terwijl de Vlaming vraagt waar hij recht op heeft, en dan komt het tot een compromis waarbij de Vlaming altijd genaaid is. Schrijf het maar zo op. Ik heb leren onderhandelen in de koepelfederatie.'

De versnippering in het sportlandschap is al gigantisch: iedereen voert zijn eigen topsportbeleid. In uw programma stelt U dat U dit wil tegengaan: u zal op vele zere tenen trappen... 'Ik denk dat ik in 30 jaar topsport bewezen heb niet bang te zijn om op zere tenen te trappen. De sportwereld is opgesplitst in allerhande baronieën, die zeer nefast zijn. Iedereen schermt zijn speeltuintje af. Ik pleit voor een groot topsportcentrum, type Canberra en ik denk dat bij voorbeeld Gent daarvoor een goede locatie is: indooratletiekhal, wielervedbaan, watersportbaan, gyminfrastructuur,... er ontbreekt alleen een Olympisch zwembad. Maar ik ga verder. Ik wil topsport desnoods weghalen uit de federaties. Sorry, maar federaties kunnen niet om met topsport. De "bobo's" zien topsport vooral als een veredeld reisbureau. Wij moeten de knowhow samenbrengen in dat centrum, en ook de topsportmentaliteit ginds bundelen: survival of the fittest en een plaats waar zweten geen schande is. En zelfkritiek, daarvoor mag ook plaats gemaakt worden. Jullie zijn met het handbal nu 9 jaar bezig met de topsportschool. Wat is daar al uit gekomen? Wordt daar soms ook eens kritisch over nagedacht? Maar het geldt voor iedereen: 600 leerlingen hebben de laatste vier jaar in Vlaanderen aan de topsportscholen gestudeerd. Voor drie medailles... We hebben met zijn allen 55 miljoen Euro gepompt in de topsport in de voorbereiding naar Peking. Dan is het resultaat nihil. We moeten dringend alle middelen verzamelen. Onderwijs is in Vlaanderen ook nog altijd een ramp als het over sport gaat. Het lijkt wel alsof men denkt dat als je je spieren traint, je hersenen afsterven. Wij hebben het Angelsaksische of Scandinavische model niet, waarbij men 's namiddags met sport bezig is, dus we zullen wegdeemsteren op sportief vlak als we onszelf niet beginnen te structureren. Wan-

neer gaan we sport voor allen eens beschouwen als volksgezondheid?'

Media en sport zijn ook twee bevoegdheden op Vlaams niveau die hand in hand zouden kunnen gaan. 'Dat is geen gemakkelijke discussie: media-aandacht moet je verdienen, en je moet al sterk uit de hoek komen vooraleer je de wielersportjournalisten wegstrijkt uit het circuit van de recepties in de miljonaarswereld om pakweg een handbalwedstrijd in Visé te gaan volgen. Prestaties zijn de beste weg naar de media. Wij hebben volop media-aandacht naar het judo kunnen halen met enkele Olympische medailles maar ook met vrouwen, die naast hun sportieve kwaliteiten ook hun looks meehadden, en mannen als Robert Vandewalle die mondig waren. Ik ben wel gefrustreerd als de media prestaties dan ook nog eens links laten liggen. Ik heb Tom Goegebeur Europees kampioen gewichtheffen moeten zien worden op Eurosport. Hoe is dat nu toch mogelijk?'

U bent een donkerblauwe liberaal, en die staan niet bekend als grote voorstanders van overheids gelden en inmenging in de "markt". Hoe kijkt u op dat vlak tegen de sport aan? 'De taak van de overheid is te zorgen voor het versterken van infrastructuur en een kader. Sportaccommodatie, topsportscholen, bekwame trainers,... maar we moeten ook niet overdrijven. Ouders gaan gemakkelijk voor 100 of 200 Euro op restaurant, maar als ze een paar sportschoenen moeten kopen voor de kleine, zou dat moeten gesponsord worden door de overheid. Die excessen van de pampermaatschappij zijn verkeerd. De overheid zou ook een kader moeten scheppen dat gunstig is voor topsport, bij voorbeeld fiscaal. Ulla Werbrouck heeft een wetsvoorstel ingediend over het fiscaal statuut van trainers, maar men weigert het zelfs te agenderen. Zo ver is het gekomen met de politieke spelletjes, dat men iemand zelfs een goed voorstel niet gunt. Wij stellen ook voor de infrastructuur maximaal te benutten door bij voorbeeld schoolinfrastructuur buiten de schooluren open te stellen voor de clubs. Maar ik ben fundamenteel voor de subsidiëring van sport, want sport is volksgezondheid en topsporters zijn ambassadeurs. We hebben 165 ambassadeurs in het buitenland, maar Justine Henin is tien keer beroemder dan alle ambassadeurs samen!'

Het Leven na de VHV

Bij LDD vinden we een oude bekende van de VHV terug. Gewezen secretaris-generaal Marc Gysels is tegenwoordig provinciaal voorzitter van de LDD in Antwerpen. Be-roepshalve is Marc Gysels manager van een onderneming van Jean-Marie Dedecker. Hoe gaat het met Marc Gysels?

‘Alles goed, maar het zijn drukke tijden, met de verkiezingen in het vooruitzicht en een goed lopend bedrijf daarbovenop. Ik volg het Belgisch handbal nog wel een beetje en internationaal ben ik nog actief als marketing supervisor in de Champions League. Ik was wel ontgoocheld in uitlatingen over mijzelf en Jean-Marie Dedecker uit handbalhoek in het weekblad Humo. Aan de inhoud van het magazine maken we weinig woorden vuil, het is een samenvatting van allerlei feitjes en beweringen dat gekaderd is om Jean-Marie Dedecker te schaden, en verder niets. Maar ik betreur wel dat men mijn engagement voor het handbal in twijfel trekt. Ik heb vele jaren

hard gewerkt voor de VHV. Ik zal wel mijn mindere kanten gehad hebben, maar om nu te zeggen dat ik geen hart voor handbal had doet wel pijn. Neem nu dit concrete geval: ik had een mogelijkheid gevonden om mits een goed dossier bijkomende financiering te krijgen voor onze nationale ploeg. Men is mij dat niet komen aandragen hoor! Ik was zeer begaan met het verhogen van onze financiële middelen, ik heb daar mijn eigen netwerk voor gemotiveerd, de middelen ook nog verkregen en dan is het spijtig dat het mij nog zowat ten kwade wordt geduid. Ik heb handbal altijd een schitterende sport gevonden, en heb mij ingezet om de onderwaardering voor het handbal om te buigen. Ik onderhoud binnen het handbal trouwens ook nog heel wat goede contacten met mensen met wie ik veel heb samengewerkt. Ik ben dan ook blij dit bij deze even te kunnen rechtzetten en wens jullie allemaal het beste met de handbalsport.’

David Van Dorpe



Bert Anciaux: 'Ik ben vragende partij om mezelf op te volgen. Als ik een goed verkiezingsresultaat haal.'

De Vlaamse verkiezingen komen er in sneltreinvaart aan. De laatste 5 jaar was Bert Anciaux Vlaams minister van Sport, en hij ging in op onze uitnodiging om de balans op te maken van zijn werk. Het was een verrassend relaxe minister die bijna twee uur uittrok voor een analyse van het Vlaamse sportbeleid en een constructieve babbel zonder taboe onderwerpen.



20

Wat is voor u de grootste verwezenlijking uit uw beleidsperiode van de afgelopen vijf jaar?

'Ik denk dat ik erin geslaagd ben sport het nodige gewicht te geven op de tafel van de Vlaamse regering. Dat was nodig, en ik ben erin geslaagd om dit om te zetten in budgettaire termen. De middelen die naar sport gaan zijn serieus gestegen en dat op alle vlak: van 70 naar 125 miljoen Euro! Het is meer dan een inhaalbeweging geweest, en daar ben ik fier op. Voor Topsport (van 6 miljoen Euro naar 19 miljoen Euro per jaar), Sport voor allen (35 naar 65 miljoen Euro, zonder de BLOSO middelen) en ook, niet onbelangrijk, voor sportinfrastructuur (inhaaloperatie van 250 miljoen Euro). Voor de voorbereiding op Athene was er 15 miljoen Euro voorzien. Voor Peking was dat al ruim 50 miljoen Euro en voor Londen is er nu al 90 miljoen Euro voorzien. Ook de federaties merken dat. Kijk maar naar de stijging die de VHV krijgt voor haar jeugdsportfonds. Ik denk ook dat ik erin geslaagd ben om stabiliteit in het Vlaamse sportbeleid te brengen. Ik ben vijf jaar op deze stoel blijven zit-

ten. In de vorige legislatuur was dat wel even anders, want toen zijn er vier verschillende ministers van Sport geweest: Johan Sauwens, ikzelf, Guy Vanhengel en Marino Keulen. Dan kan je eigenlijk niets bereiken.'

'Er was ook geen Vlaams Topsportbeleid. Ik heb mij laten omringen door bekwame mensen en we hebben eendoordacht en duidelijk beleid kunnen voeren. Vroeger waren er enkele federaties die een degelijk topsportbeleid voerden, er waren enkele samenwerkingsverbanden, maar niet veel structureels. Nu wordt er gewerkt met talentdetectie, wetenschappelijke begeleiding, zijn de topsportscholen verder uitgebouwd... Ik ga ervan uit dat er 12 jaar nodig is om van nul naar de wereldtop te geraken: 8 jaar om Vlaamse top te worden, en dan 4 jaar tot de wereldtop. Tia Hellebout was vier jaar geleden Vlaamse top, en in Peking wereldtop. Ik hoop dan ook dat deze budgettaire operatie ten eerste zal voortgezet worden, en ten tweede op die termijn van 12 jaar vruchten zal afwerpen.'

'Ten slotte is participatie mijn stokpaardje. Iedereen moet kunnen sporten: kansarmen, gehandicapten, allochtonen, senioren. Ik geef je een primeur op dat vlak: 35.000 jongeren die in armoede leven zullen in samenwerking met de mutualiteiten tot 150 kunnen terugkrijgen voor wat betreft lidgeld en sportmateriaal. Zeker hier in Brussel is dat een noodzaak.'

U zegt dat u sport op de Vlaamse regerings-tafel hebt kunnen brengen, toch blijkt sport in deze kiescampagne niet echt een issue te zijn.

'Ik stel dat met u vast. Misschien denkt niemand te kunnen scoren, en dan is dat een compliment voor mijn beleid. Ik heb slechts één debatuitnodiging over dit thema in de kiescampagne, van de VRT, met iemand van het Vlaams Belang. Men gunt het mij ook niet echt ruim te communiceren over breedtesport, heb ik de indruk. Alles gaat over topsport, zowel in de media als bij de andere po-

litici. Maar laat één zaak zeer duidelijk zijn: men speelt mij uit op de Europese lijst bij de SP.a omwille van mijn kiespotentieel over heel Vlaanderen, maar als mijn uitslag zeer goed is, ben ik zeker vragende partij om mijn werk op dit kabinet verder te zetten.'

En wat was voor u persoonlijk het mooiste sportmoment van de afgelopen vijf jaar?

'Ongetwijfeld waren dat de twee Olympische medailles in de atletiek: de sprong van Tia en de medaille van de meisjes op de 4x100 meter. Daar aanwezig mogen zijn was prachtig. Ik denk dat ik op de eretribune hoger sprong van blijdschap dan Tia zelf. Dat wat topsport betreft natuurlijk, want er zijn minder gemiddatiseerde momenten geweest, die op een ander vlak nog veel emotioneler waren. Het vertrek van de Special Olympicsploeg bijvoorbeeld. Dat vond ik echt aangrijpend.'

En uw grootste frustratie?

'Daar moet ik niet lang over nadenken: het feit dat er voorlopig geen Vlaams Huis voor de Topsport komt. Dat is een echte afknapper. Het was een lijdensweg. Het wordt me gewoon niet gegund door de andere partijen, terwijl iedereen eigenlijk weet dat het een noodzaak is. Je kan gerust van een boycot spreken. Het spijtige is dat ik er echt van overtuigd ben dat het een goede zaak is. Ik zou daardoor ook als minister van Sport meer afstand nemen en topsport overlaten aan de specialisten. De tegenstand kwam eerst uit het sport-establishment en is zo overgewaaid naar de politiek. Maar ik ben er zeker van dat het er toch van komt. Je moet het wel doen bij het begin van de legislatuur. In het regeerakkoord laten opnemen bij voorbeeld. Waar het komt heeft voor mij niet zo veel belang (al zijn de terreinen van de VUB bijvoorbeeld zeer geschikt). Zolang we maar de krachten bundelen: BOIC, BLOSO, het departement, ook de federaties. Maar: wie niet constructief meewerkt, moet eruit. Want inspraak gaat in topsport toch maar tot een bepaalde graad, democratie en topsport rijmen niet. Topsport is dictatuur en verlicht despotisme, daar ben ik allang achter gekomen, wat uiteraard niet wil zeggen dat het niet door bekwame mensen gedaan moet worden en dat er geen verantwoording moet afgelegd worden, begrijp me niet verkeerd.'

Symbolenstrijd

De Belgische situatie is structureel niet zeer comfortabel voor de federaties. Ondanks

de politieke keuze uit de jaren '70 om van sport een gemeenschapsmaterie te maken, zitten de Vlaamse sportfederaties nog vastgeketend aan paritaire koepels. Dat terwijl in Wallonië aan sport op beleidsvlak eigenlijk niet de minste prioriteit gegeven wordt. Wij hadden van een minister met uw Vlaamse achtergrond misschien net iets meer verwacht op dat vlak?

'Nochtans is er recent een (naar BOIC-normen) revolutionaire stap gezet binnen het BOIC. De raad van bestuur heeft ingestemd met de oprichting van de Vlaamse (en Waalse) interfederale binnen het BOIC. Zo zijn de koepels eigenlijk niet meer nodig. Het BOIC kan de enige koepel worden, waar de Vlaamse en Waalse federaties samenkomen. Maar ik geef toe dat ik pragmatischer geworden ben. Luister: ik ben een flamingant, en zal dat heel mijn leven blijven. Maar internationaal zijn de regels zo dat Vlaanderen bijna onmogelijk erkend kan worden zolang het niet onafhankelijk is. Ik heb daar al vele malen met Jacques Rogge over gepraat. Ik ga echter mijn beleid niet hypothekeren door een symbolenstrijd te gaan voeren. Ik ga hoe langer hoe meer uit van het principe "if you can't beat them, join them, and take them over". Ik geef u twee voorbeelden. In het volleybal bestaat de nationale ploeg uiteindelijk quasi uitsluitend uit Vlamingen, idem bij de basketmeisjes, en daar merk je duidelijk dat de walen ook niet veel meer in de pap te brokken hebben. De pariteit die in een Frans gemeenschapsdecreet verankerd zit is uiteraard larie. Stel dat ik in mijn decreet zet: beslissingsrecht in de koepel volgens het aantal leden. Wat dan? Maar goed, in de ploegsporten zijn we allen gebaat bij een samenwerking tussen Vlaamse en Waalse atleten. Kijk bijvoorbeeld naar de 4x400 meter jongensploeg. Die broers Borlée zijn schitterende atleten. Ik snap uiteraard wel dat het in het handbal moeilijk is nu jullie zowel opdraaien voor de Vlaamse als de Waalse spelers, terwijl jullie Vlaams topsportbudget hetzelfde blijft, of er nu vijf Vlamingen zijn, of vijftien. Maar één zaak is toch al minder geworden, en dat is de paritaire verdeling van de atleten. Een betere Vlaming moet niet meer thuisblijven voor een mindere Waal. En dat de Franse Gemeenschap haar kleine middeltjes alleen aan puur Waalse projectjes besteed, ach ja, tot daar...Maar ik wilde zeker duidelijk maken dat het mij in de

eerste plaats om de inhoud te doen is, anders zou men dadelijk gezegd hebben: hij zit daar alleen maar om zijn communautaire symbolenstrijd te voeren. En dat is niet zo.'

Hoe staat u ten opzichte van de traditionele koppeling tussen Sport en Cultuur?

'Ik begin het nu boeiender te vinden. Er zijn duidelijke parallellen in de maatschappelijke opbouw tussen sport, cultuur en jeugdwerk. Ik haal veel middelen voor sport uit het algemene participatiedecreet. Bij senioren is het samenbrengen van sport in de lichtere zin (bewegen) en cultuur bij voorbeeld zeer succesvol. Maar er zijn ook nadelen. Het gaat, zowel bij cultuur, jeugd als sport, over enorm veel dossiers. Ook veel kleine dossiers. En dan wordt het soms wel te veel. Ik heb ook slechts een beperkte aanwezigheid op het terrein gehad. Zeer veel speelt zich in deze beleidsdomeinen af in het weekend, en een dag heeft helaas maar 24 uur. Maar de keuze om beleid te maken is wel een bewuste keuze geweest. Voorgangers die overal bekera gingen uitreiken hadden weinig tijd voor beleid. Ik geef wel toe dat ik misschien zelf ook niet het juiste evenwicht heb kunnen vinden. Daarom zou een beleidsperiode met enkel sport misschien geen slecht idee zijn.'

Toen u de eerste keer Minister van Sport werd was Uw eerste daad om te stoppen met roken. Hoe zit het nu met uw conditie?

'Ik heb volgehouden. We waren met een hele groep medewerkers gestopt, maar een aantal zijn ondertussen wel herbegonnen. Ik heb heel wat gesport, voornamelijk joggen en fietsen. Ik ging ook sporten met Ivo Van Aken, Paul De Knop en Jul Clonen, van de afdeling topsport. Dat zijn gedreven kerels, ook als ze recreatief sporten, moet ik zeggen. De laatste maanden is het door omstandigheden wat minder, maar na de kiescampagne pik ik de draad weer op. Maar ik kom van ver, want vroeger kon ik geen 100 meter lopen. Mijn kinderen sporten ook regelmatig, maar niet echt in clubverband. Mijn zoon Stijn, toen 14, is vorige zomer mee gaan fietsen op de Mont Ventoux. Op een bepaald moment, nog in het begin, zei hij: vake, ik ga efkes sneller rijden. Ik dacht dat ik hem enkele minuten later wel zou oprapen, maar ik heb hem niet meer gezien. Dat is een zeer dubbel moment als vader. Ik was fier op mijn zoon, maar voor mij was het wel confronterend. Mijn dochters dansen

dan weer, en mijn jongste dochter is bij een atletiekclub.'

Regelneerij en versnippering U hebt nooit weggestoken dat u bedenken had bij de rol van de sportfederaties, of de rol van sommige sportfederaties op bepaalde vlakken. Kan U eens duidelijk maken wat u precies stoort?

'Laat mij eerst en vooral duidelijk stellen dat er de laatste jaren al heel wat veranderd is. Toen ik begon met een topsportmanager, heeft dat heel wat weerstand opgeroepen bij de federaties. De sportwereld is ook een groot machtsveld, en ik betrad een territorium dat zij als het hunne beschouwden. De Minister liet zich kwalitatief omringen, men kon hem niet langer vanalles wijsmaken, dus iedereen ging in het defensief. Ivo Van Aken heeft het daardoor, zeker in het begin, niet makkelijk gehad, dat kan ik u garanderen. Maar er zijn bij de Vlaamse sportfederaties positieve evoluties op dat vlak. De tijd van de reisbureaus is toch grotendeels voorbij, heb ik de indruk. Elke Euro die nu op topsportgebied aan federaties gegeven wordt moet op voorhand bestemd zijn, en dat wordt achteraf ook gecontroleerd, en de atleten zijn ook mondig geworden. Alle excessen zouden ons zeer snel ter ore komen. Ook structureel moest de commissie topsport er komen om de topsportcoördinator te steunen in het maken van zijn beleid, want anders zou topsportbeleid iets van Raden van Bestuur worden en dat is niet hun bevoegdheid. Zij moeten in de eerste plaats de coördinator topsport benoemen en wat financiële controle uitoefenen.

Sportfederaties houden zich tegenwoordig noodgedwongen bezig met overal aanwezig- en verantwoordingsdossiers in te dienen bij allerlei instanties die hun eigen beleid voeren over topsport en evenementen: de lijst is te lang om op te noemen: Federaal (BOIC, parastatalen,...), Vlaams (Blos, Topsport Vlaanderen, 1700,...), lokaal (Provincies en grote steden), wanneer komen we nog aan onze sport toe?

'Dat is een lange vraag, waarop ik een vrij kort antwoord zal geven: Ik ben mij absoluut bewust van het probleem. Ik streef ook naar oplossingen in de sfeer van vereenvoudiging, kijk maar naar de rapportering. Maar de passe partout heb ik helaas niet. Ook ik beweeg mij



in een complex veld van bevoegdheden, federaal (fiscaliteit, sociale zekerheid), Vlaams (Sport, media), tot zelfs internationaal. Maar ik beheer het budget van een stad als Antwerpen of de provincies niet, dus ik ben blij dat zij ook geld in sport investeren en ik kan er alleen naar streven die grote partners samen rond een tafel te brengen en aan het beleid te laten deelnemen, zodat jullie en aanspreekpunt hebben in plaats van tien.'

Misschien kan een coördinator marketing & events ook voorzien worden binnen de subsidiëring van de sportfederaties, gezien het groeiende belang van sponsoring en media?

'Ja, waarom niet. Wij hebben ook plannen om dat globaal aan te pakken, voor alle topsport in Vlaanderen. Fondsen werven in de privé-sector, centraal, waar de verschillende atleten en ploegen dan return voor bieden op hun evenementen en via hun kanalen. Maar dat hing heel nauw samen met het Huis van de Topsport. En zoals ik u reeds in het begin zei: ik denk dat dit er toch van zal komen. We moeten ook wel opletten de eigen sponsors van de federaties niet voor het hoofd te stoten. Het merk "Topsport Vlaanderen" biedt ook perspectieven daarvoor, en er zijn een aantal ex-topsporters bereid die kar te trekken. Voor Sport voor Allen werkt het overigens wel al. De marketingdienst van BLOSO is daar zeer goed en efficiënt mee bezig'.

Een relatief kleine sport als handbal, die niet geprofessionaliseerd is, wordt geconfronteerd met spelers die afhaken voor de nationale ploeg omdat ze het niet kunnen combineren met hun beroepsleven. In Luxemburg heeft iemand die zijn land

vertegenwoordigt internationaal, recht op 25 dagen "congé sportif", door de overheid op basis van de loonfiche van de laatste drie maanden, terugbetaald aan de werkgever. Ook in Wallonië werd onlangs iets gelijkaardigs ingevoerd voor ambtenaren van Waals Gewest en de Franse Gemeenschap, die vrijstelling van dienst kunnen krijgen om die reden.

'Dat is geen slecht idee. We kunnen dus ook zaken leren van Wallonië (lacht). Maar het is zeker zo dat we met onderwijs bij voorbeeld nog heel wat synergieën zouden moeten kunnen realiseren. Een leraar LO zou zeker moeten kunnen vrijgesteld worden voor een nationale selectie, maar ook op andere domeinen moeten er tussen Sport en Onderwijs bredere samenwerkingen uitgebouwd worden. Dat zou iets kunnen zijn voor de volgende legislatuur. Of een combinatie tussen Sport, media en bij voorbeeld toerisme. Maar de ervaring van deze legislatuur heeft geleerd dat er vanuit media zeer hard wordt vastgehouden aan de autonomie van de VRT. Voor Vlaanderen Sportland werden vanuit Sport middelen vrijgemaakt voor de VRT, afspraken gemaakt in de beheersovereenkomst, en ik dacht dat dit de juiste weg was. Ik ben niet echt van mening dat dit correct uitgevoerd wordt, maar de naleving van de beheersovereenkomst is een bevoegdheid van de Minister van Media. Geert Bourgeois heeft gekozen voor een systeem van niet-inmenging, en zijn opvolger, Kris Peeters, had niet echt de noodzakelijke tijd om zich hier mee bezig te houden. U ziet, er is nog stof genoeg om een nieuwe ambtstermijn nuttig te vullen!' **David Van Dorpe**

Regio West-Vlaanderen

West-Vlaamse internationals unaniem...

Tegen IJsland spelen da's geniëten...

Kortrijk maakt zich op voor een handbalfeest: België-IJsland in de Lange Munte. Niet alleen een feest voor de toeschouwers. Ook drie West-Vlaamse internationals kijken uit naar het optreden in hun Heimat: Jens Lievens, Pieter Claesen en Gert-Jan Mathijs.

Op zoek naar een club

Voor de Belgische doelman van Zweite Bundesliga Aurich ziet de toekomst er niet meteen zeker uit. Op vier speeldagen van het einde van de competitie bleek de club failliet. Wat nu Jens Lievens?

'Op zoek naar een nieuwe club hé, zo eenvoudig is dat. We hebben met Aurich de competitie uitgespeeld, maar nu degraderen we door het faillissement naar de derde klasse. En daarvoor ben ik niet naar Duitsland vertrokken, dan kan ik beter terugkeren naar België. Uiteraard blijf ik het liefst actief in de Bundesliga, of beter gezegd: ik zou graag profhandballer blijven. En dat lijkt mij enkel mogelijk in Duitsland. Een terugkeer naar België is alszins niet gepland, maar het blijft een alter-

natief. Ik denk voorlopig niet dat het zover zal komen. Duitsland is mijn prioriteit...'

België-IJsland in Kortrijk. Is dat een beetje thuiskomen voor jou?

Jens Lievens: 'Absoluut. Toen ik vernam dat er in Kortrijk zou worden gespeeld was ik dik tevreden. Ik speel niet zo vaak in West-Vlaanderen en het is altijd leuk voor vrienden en familie om me aan het werk te zien in de eigen regio. Of dat een extra motivatie is? Ach, ik heb geen extra motivatie nodig voor de nationale ploeg. Ik heb in IJsland ook een sterke beurt gemaakt, de hele ploeg overigens heeft daar goed gepresteerd ondanks de zware nederlaag. Die 40-21 van toen zegt niet alles, je moet die naakte cijfers nuanceren. En geloof me of niet, IJsland is een team dat ons licht. Die ploeg speelt een heel modern tempohandbal en wij moeten daar gewoon ons eigen spel tegenover zetten. Trouwens, België móet niet winnen hé. Misschien raak ik, door mijn ervaring met de Bundesliga, minder geïmponeerd door die vedetten die stuk voor stuk in grote competities spelen. Ik sta in Duitsland ook wekelijks tegenover vedetten, dat went hoor. Want ook in de tweede Bundesliga lopen vele internationals rond van sterke landen. Ik ben dus niet gauw onder de indruk. Ik heb intussen via dat profbestaan enorm veel geleerd uit videoanalyses, specifieke voorbereiding en zo meer. Dat is toch een voordeel dat ik kan meenemen naar de nationale ploeg. Ik kijk er alszins naar uit. Voor zo'n topwedstrijd komt de energie vanzelf...'

The day after

Daags na de titelfinale in Tongeren is de Haseltse playmaker Pieter Claesen nauwelijks aanspreekbaar. De teleurstelling van de gemiste belle is groot, de kater nog steeds niet verwerkt. Dit is wat je noemt ... balen?

'Noem het maar een rotgevoel. We waren er in de eerste titelfinale al zo dicht bij. Verlies met één luttel doelpunt, je weet dus dat je Tongeren aankan. En in de tweede partij domineren we pakweg drie kwartier en staan we drie minuten voor tijd nog riant voor. En

24



Jens Lievens en collega Sebastian Ehnevid



dan zo'n ontknoping zeg, vier open kansen missen, een outstanding Polfliet die plots alles pakt, ja dan is de ontgoocheling uiteraard onbeschrijflijk. Tongeren had in die bewogen slotfase de omstandigheden mee natuurlijk. Maar toch, wij hebben verzuimd het af te maken en kregen meteen een zware tik. Onbewust neem je die opdoffer mee in de verlengingen en daarin gingen we compleet onderuit. Vier open kansen missen in drie minuten, mensen dat is fataal hé... Jeugdzonden? Maar nee, gewoon slecht afwerken. En dan laat je Polfliet groeien natuurlijk. Over de hele wedstrijd was hij goed, maar niet buitengewoon, maar in de slotfase en verlengingen ontbindt hij alle duivels. Dat is *Pollie* ...'

België-IJsland in Kortrijk: back to the roots?

Pieter Claesen: 'Ja hoor, ik kijk er naar uit. Veel kameraden komen kijken, die anders nooit naar Hasselt komen, dit wordt iets speciaals. Je speelt ook niet elke keer tegen een wereldmacht. Dit heeft niks te maken met winstkansen, dit moet je beschouwen als puur genieten. Ik hoor bondcoach Nijdam in IJsland nog zeggen: al wat je doet is goed tegen dit team. Niemand verwacht iets van ons, er is geen druk, we kunnen dus enkel maar in positieve zin verrassen. En hopelijk

komt er evenveel publiek opdagen als tegen Zweden. Een afgeladen Lange Munte, dat zou mooi zijn...'

Over de schreve

Gert-Jan Mathijs is een van 's lands grootste handbaltalenten. Niet toevallig dus belandde hij bij een absolute topclub, het Franse US Duinkerken. Hoe stelt hij het in zijn profbestaan?

'Zeer goed, het loopt lekker bij Duinkerken. Ik heb in de kwartfinale van de bekercompetitie twee keer gescoord. Dat is toch mooi meegenomen. Of ik de halve finale tegen Montpellier speel weet ik nog niet. Er zijn momenteel geen geblesseerden meer en dan wordt het voor een jonge gast als ik moeilijker geselecteerd te worden. Bovendien spelen we ook nog de kwartfinale van het kampioenschap in Nationale 3 met de tweede ploeg van Duinkerken, en dat is in hetzelfde weekend van de beker. Maar al bij al heb ik het hier naar mijn zin. Het is een onbetaalbare leerschool. Ik train hier samen met een reeks internationals, onder meer Oskarsson van IJsland en Sebastien Bosquet van de Franse nationale ploeg. In de competitie sta je tegenover echte vedetten, dat is toch ongelooflijk. Een enorme ervaring, een verrijking vooral.'



Ploegmaats bij Duinkerken: Gert-Jan Matthijs en Ragnar Oskarsson (Speler van de maand april in Frankrijk)

26

Voor de interland tegen IJsland wip je even over de schreve... Geeft dat een goed gevoel?

Gert-Jan Matthijs: 'Ik was er ook bij in IJsland, helaas zonder speelgelegenheid. Ja, wat voor gevoel geeft het tegenover een wereldteam staan? Je kunt er enkel maar van genieten hé, dat geeft gewoon veel voldoening. Je leert terwijl je langs de kant zit. Je moet vooral proberen plezier te beleven aan zo'n interland. Om op die manier progressie te maken met de nationale ploeg. Wij hebben een vrij jonge selectie. We hebben nog een enorme groeimarge. Enkel door stapsgewijze vooruit te gaan kunnen we onze achterstand op andere Europese landen, Nederland bijvoorbeeld, inhalen. Tegen clubgenoot Oskarsson spelen? Da's een

beetje een challenge voor mij hé. Als ik speel, wat ik van harte hoop, zal ik waarschijnlijk tegen hem verdedigen. Maar wat mij vooral pleziert is dat ik nog eens in eigen streek kan spelen. De vrienden van Kortrijk en Izegem terugzien, de West-Vlaamse supporters een mooie handbalavond bezorgen. Ik verwacht ook handballiefhebbers uit Noord-Frankrijk. Hopelijk loopt de Lange Munte vol, zoals tegen Zweden. De regio verdient dat, want geloof me: in West-Vlaanderen is het publiek handbalminded. En dat kan voor ambiance zorgen! Mijn verwachtingen? Ik wil altijd winnen hoor. Maar laat ons het vooral houden bij spektakel bieden, een goede wedstrijd spelen.'

Cois Van Aelst



De VHV jeugdinales in beeld



Atomix



DHC Meeuwen



HHV Meeuwen



Ik betrap mezelf soms toch op "de handbal-paardenbril..."



Guido Moeyersoons (52) is een bekend gezicht in het (Oost-)Vlaamse handbal. Reeds vele jaren trekt hij de handbalkar in Buggenhout. Maar hij stelt zijn ervaring ook ten dienste van het PKO (jeugdcommissie en bestuur), van de VHV (jeugdcommissie en damescommissie) en van ons allemaal, als scheidsrechter. We ontmoetten Guido op de Welpen en Pagadder Ontmoetingsdag terwijl hij Elita Buggenhout aan het coachen was, en namen plaats naast hem op de bank.

‘Ik kom uit een gezin waarin sport niet evident was. Mijn grootouders waren landbouwers en die hadden geen tijd voor sport. Mijn vader is vroeg gestorven. We hadden dus niet echt een familietraditie in sport, tenzij je de occasionele kaartavond van mijn broer meerekent. Ik ben pas rond mijn achttiende met handbal in contact gekomen, via vrienden die bij Avanti Lebbeke speelden. Ik ben er nooit echt doorgebroken als hoekspeler. Avanti was dan ook een topclub, en na enkele jaren ging ik naar Robuco (“Romain Buys & Company”, onze sponsor), de ploeg uit Buggenhout. We speelden in eerste landelijke, met wisselend succes. Ik herinner me nog levendig een bekerwedstrijd tegen Initia Hasselt waarvoor onze voorzitter, André Poppe, het thuisvoordeel had afgekocht. De spelers hadden overal folders gebust en de sporthal van Buggenhout zat stampvol. Dat heeft de ogen van het gemeentebestuur geopend voor handbal.’

‘Later heeft ook Avanti Lebbeke zijn heil gezocht in Buggenhout. Vandaag vinden de twee stamnummers, Lebbeke en Buggenhout, onderdak bij dezelfde vzw Elita. Dat is noodzakelijk om voldoende trainingsuren te sprokkelen voor al onze ploegen. Er komt heel wat kijken bij het runnen van een club als de onze. We hebben gelukkig een goed gestructureerd en ruim bestuur. Maar de meeste bestuurders zijn mensen die ook professioneel carrière maken en dus onregelmatig beschikbaar zijn. Wij hebben vooral een probleem

om voldoende trainers te vinden. Ik geef nu ongeveer elke dag training, behalve op maandag. Ik kan dat, omdat ik in het onderwijs sta in Sint Niklaas, maar echt gezond is het toch niet. We hebben dringend nood aan extra mankracht, en we staan erop dat onze trainers gevormd en gediplomeerd zijn.’

Nachwuchs

‘Mijn drie kinderen spelen handbal. Enfin, mijn dochter Karen speelde tot voor kort, maar ik hoop dat ze zal herbeginnen. Mijn zonen hebben het alvast verder geschopt dan ik op het veld. Ze zijn vaste waarden geworden in de eerste ploeg. Voorlopig concentreren ze zich op hun spelerscarrière... Dimitri is bezig aan een opleiding regent LO. Dat zou wel eens andere perspectieven kunnen openen... Maar ik vrees dat het niet eenvoudig zal zijn om een plaatsje te vinden in het lokale onderwijs, want er zijn intussen een behoorlijk aantal jonge leerkrachten aan de slag. We zien wel. Maar mijn zonen hebben niet echt de handbal-paardenbril op waarop ik mijzelf van tijd tot tijd betrap. Ik heb ze nooit gedwongen om te handballen, wel gestimuleerd, en het bloed kruipt waar het niet gaan kan zeker? Mijn vrouw is trouwens de zus van Joris De Pauw, die bij Avanti Lebbeke de opvolger van Eddy De Vlieger was op hoek. Eddy is bij mijn weten de enige van die succesgeneratie bij Avanti die nog in het handbal actief is, en dat vind ik wel spijtig.’

Bewegingschool

‘De trend die mij wat verontrust, en nu spreek ik ook als lid van de jeugdcommissie, is dat wij steeds jonger met handbal beginnen. En dan bedoel ik puur met handbal. De concurrentie met andere sporten is zo groot dat als je er niet vroeg genoeg bij bent, je achter het net vist. Het is een heel dubbelzinnige situatie. Wij lopen er zelf wat in mee. Maar het zou veel beter zijn om echt een bewegingschool uit te bouwen voor de jonge kinderen, waarin ze zich optimaal leren ontplooiën: turnen, lopen, balgevoel... Nu zie ik handbal-



lers, zelfs in selecties, die ernstige tekortkomingen vertonen op het vlak van coördinatie en houding, omdat ze alleen maar handballen. Ik zou zeker open staan voor een bewegingsschool in Lebbeke, maar tussen de verschillende balsporten is dat bijna onmogelijk. Een jongen of meisje met balgevoel, heeft dat zowel in handbal als voetbal, volley of basket. En dan heb je die concurrentie binnen je bewegingsschool evenzeer. Balgevoel is wat mij betreft universeel. Dus degene die dan het minste scrupules heeft om dat kind naar zijn specifieke sport te trekken wint het pleit. Misschien een bewegingsschool met maar één balsport? Samen met de zwemclub, het judo en de gymnastiek?

Handbal als kinderopvang

'Buggenhout heeft altijd dameswerking gehad. We zouden graag een jeugd ploeg hebben per damesreeks. Maar dat is niet evident. Ik neem een voorbeeld aan DHC Waasmunster, bij ons in de regio. Zij zijn erin gelukt. Maar ook tussen de verschillende clubs binnen een zelfde regio pleit ik voor veel intensere samenwerking. Uitwisselen van jeugdplannen, tips, waarom zelfs geen speelsters of spelers? Niet tegen hun zin natuurlijk, dat dient tot niets, maar als een club bij de miniemen maar één meisje heeft, en verder geen dameswerking, zou dat meisje toch veel beter doorstromen naar een club met meisjesjeugd als het haalbaar is. Een andere bedenking die ik me soms

maak is die van de uniforme speelwijze bij de jeugd in de verschillende provincies. Hier spelen de welpen zo, in Antwerpen anders, in Limburg nog anders...Het ware duidelijker als iedereen overal volgens dezelfde regels speelde. Aan de andere kant hebben we ook kunnen experimenteren. Wij zijn begonnen met de pupillen in drie helften te laten spelen, met 6 tegen 7, 7 tegen 6 en vervolgens 7 tegen 7. En dat is overgenomen omdat het goed was. We moeten dus af en toe iets laten uitproberen, en over de muur durven kijken: wat doet men bij de jeugd in Nederland, Frankrijk of Duitsland? Nog zo een dilemma is de samenwerking met de scholen. Perfect natuurlijk, mooie voedingsbodem voor de clubs. We kregen via Don Bosco Gent, dat voor de provincie een promotieproject leidt in Oost-Vlaanderen, een aanvraag van een school uit onze regio voor naschools handbal. Maar zo ongestructureerd, zonder enige visie of continuïteit, dat ik uiteindelijk naar de directeur gestapt ben. Bleek dat het enige wat hem interesseerde de opvang was, en voor de rest had hij er toch geen boodschap aan. Sorry, maar dan heb ik ook andere prioriteiten. Handbal blijft hoe dan ook een schitterende sport waar ik veel plezier aan beleef. De jeugdturnoaien, de trainingen, maar ook een goede wedstrijd kunnen fluiten, zoals recent Sasja-Eupen bij de junioren. Daar kan ik echt van genieten.'

David Van Dorpe

HC Leuven: uit Haachtse roots geboren, door ex-topspeler Erik Ombelets grootgebracht

HC Leuven speelt momenteel met twee herenploegen in de Liga West, met pupillen en miniemen in Tervuren, met pupillen in Heverlee en met pagadders en welpen in Wilsele en Heverlee. Niet onaardig voor een pasgeborene. Met dank aan het Haachtse zaad, het initiatief van Gerrit Vertommen en het engagement van Erik Ombelets. Want die zet met volle overgave zijn beide schouders onder de kersverse Brabantse club. Een gewezen topspeler die bestuurder wordt: moeten we hem interneren?

Erik Ombelets heeft als speler een mooi parcours afgelegd. Hij rolde vrij laat in het handbal ('...voor mij een compleet onbekende sport...'), pas op 15-jarige leeftijd via een recruiteringscampagne in het Haachtse onder leiding van Pol De Preter, Ive Schroven en Pierre Danckaert. Doorliep de jeugdreeksen bij Atomix en raakte dankzij zijn linkspoot vrij snel in het eerste team, én in de provinciale en nationale jeugdselecties. Zo opgemerkt door Waasmunster en bleef vier jaar bij de Wase club ('...een enorme leerschool, veel te danken aan Eddy De Vlieger...'). Maakte dan de overstap naar Kiewit, ('...een regelrecht fiasco, maar veel geleerd op menselijk vlak...'), hielp mee het behoud realiseren ('...ten koste van Waasmunster, wat zeer emotioneel was voor mij...'), maar kon het failliet van de Haseltse club niet verhinderen. Kwam tijdens dat tussenseizoen in de picture bij de nationale ploeg ('...ik heb 50 caps verzameld, tot in mijn laatste seizoen bij Neerpelt...'). Daarna vertrok hij voor een seizoen naar Beyne ('...Frans gaan leren...') met beperkte speelgelegenheid ('...Dzafic stond voor mij...'). Dus volgden twee jaar Sasja ('...toen een team in opbouw...') en nadien nog twee jaar Neerpelt ('...we hebben toen de beker gewonnen...'). Tenslotte back to the roots: Atomix, waar zijn actieve spelerscarrière begon en op topniveau ook eindigde. Hoe hij op zijn spelerscarrière terugblijkt? 'Met veel voldoening. Mijn motivatie is altijd geweest dat ik doodgraag aan sport deed, dat ik plezier beleefde aan handballen. Ik erger

me aan het feit dat geld meer en meer de belangrijkste motivatie is... Ik heb veel van het handbal gekregen, zowel sportief als vriendschappelijk. Het is trouwens vanuit die vol-doening dat ik een zekere behoefte had iets terug te doen, om het handbal iets terug te geven. Vandaar dat engagement als clubleider.'



Braakliggend Brabant

Een ex-(top)speler die een nieuwe club opstart: een vreemde eend in de bijt. Meestal kiest zo iemand er voor zijn ervaring door te geven als jeugdtrainer, als coach van een hoofdmacht of als scheidsrechter. Maar als clubleider...? Erik Ombelets: 'Kijk, ik was al in zekere zin geëngageerd in het clubbestuur van Atomix. En Leuven is ontstaan op een zijspoor van Haacht. De basis werd gelegd door Gerrit Vertommen. Die heeft jeugdwerkingen opgestart

in drie gemeenten uit de regio, Putte, Heverlee en Wilsele. Uiteindelijk hebben we die drie kernen onder de noemer Leuven gebracht. Zo zijn we met een herenploeg gestart in Leuven, intussen ook met reserven, volgend seizoen misschien met dames. Maar uitgerekend omwille van die jeugdwerking, zeg maar voor de continuïteit, was er een duidelijke behoefte aan een nieuwe club in Leuven. En ik heb me daar met veel plezier achter gezet. Ja hoor, die regio is braakliggend handbalterrein. Handbal moet in Brabant uitdrukkelijk op de kaart worden gezet.'

Erik Ombelets pakt zijn engagement als bestuurder erg verstandig aan. Hij verzet bergen werk voor HC Leuven, hij steekt er enorm veel tijd in, maar hij trekt ook een duidelijke grens: tot hier en niet verder, de rest moeten anderen maar doen...

Erik Ombelets: 'Dat klopt. Ik probeer de club te combineren met mijn professioneel en gezinsleven. Die twee zijn behoorlijk goed gevuld, maar ik zoek altijd naar een zeker evenwicht. Ik wil in beide mijn verantwoordelijkheid nemen, da's waarschijnlijk de aard van 't beestje... Ik wil het absoluut niet op mijn geweten hebben dat een club afhankelijk is van één of twee personen. Want dat is sowieso fataal voor het verenigingsleven. Ik wil dat we samen aan een club bouwen. Als ik om een of andere reden andere interesses koester, of ik ben door omstandigheden in de onmogelijkheid verder mee te werken, dan moet HC Leuven ook zonder mij blijven voortbestaan. Vandaar dat ik me wil omringen met even geëngageerde en bekwame mensen. Dat is een zoektocht, inderdaad, maar toch begin ik meer en meer hulp te krijgen. Voorlopig nog met mondjesmaat, maar het groeit. Nee, mensen die zich vrijwillig komen aanbieden hebben we voorlopig nog niet meegemaakt. Laat ons eerder stellen dat het een kwestie van contacten is, het uitbuiten van een netwerk. Ik ben secretaris, de spil van de club zeg maar, maar we hebben nu ook een activiteitencomité. Ik doe het administratieve werk en het hoofdbestuur, Gerrit Vertommen helpt waar mogelijk, en de jeugdzaken worden gecoördineerd door Wim Peeters, afkomstig van Sporting Neerpelt. Voor mij is dat toch een serieuze verademing. Maar de échte clubstructuur staat uiteraard nog in de kinderschoenen. Momenteel zijn er een aantal spelers van de herenploeg die zich willen en-

gageren. Dat zou leuk zijn. Rond het embryo van de dames staan ook enkele nieuwe medewerkers klaar. Dat betekent toch stilaan een bredere basis qua medewerking. Bedoeling is van ook Gerrit meer en meer van bestuurstaken te ontlasten. Die heeft binnen de VHV andere katten te geselen.'

Problemen

Uiteraard heeft een beginnende vereniging te kampen met kinderziekten. Elk groeiproces gaat immers gepaard met de nodige problemen. Medewerkers, daar hadden we het al over, maar ook de leveringsplicht van scheidsrechters is voor een pasgeborene meestal een gesel. Ook voor Leuven? En de andere problemen?

Erik Ombelets: 'Probleem numero uno zijn de trainingsuren. Leuven en sporthallen is een probleem apart. Hier zijn omzeggens geen sporthallen beschikbaar om te trainen. Voor de competitie valt dat best mee. We spelen onze wedstrijden op een zondag en dan zijn er uren beschikbaar in een sporthal. Voor trainingen wijken wij uit naar de kazerne van Heverlee, naar een militaire sporthal dus, waar de accommodatie verre van optimaal is. Het is gewoon roeien met de riemen die je hebt.

Een ander probleem is inderdaad die leveringsplicht, scheidsrechters vinden dus. Kijk, normaal groeit het contingent scheidsrechters met de ontwikkeling van een club. Spelers die stoppen, je kent dat... Maar bij Leuven is er helemaal nog geen ontwikkeling, we komen uit het niets, hebben dus ook geen scheids. De herenploeg is gestart dankzij een aantal doelgerichte transfers. Helaas mag transfereren niet voor scheidsrechters. Met de nieuwe reglementering is het niet makkelijk om zomaar ergens scheidsrechters weg te plukken. En dat heeft consequenties voor een beginnende club met senioren. Kijk, ik wil geenszins scheidsrechters bij een andere club weghalen. Maar anderzijds denk ik: geef ons toch de mogelijkheid om te groeien met die nieuwe club. Blijkbaar heeft de maker van de reglementen geen rekening gehouden met een vereniging die uit het niets opstart. Als we uit een jeugd ploeg een herenploeg zouden creëren kun je geleidelijk aan arbiters vormen. Die mogelijkheid hebben wij niet. Onze jeugd is hooguit 12 jaar... Nee, ik wil zeker niet met een beschuldigende vinger

wijzen naar de VHV. Integendeel, we krijgen van de federatie alle mogelijke medewerking en steun.'



Toekomst

HC Leuven is jong, piepjong, maar daarom niet minder ambitieus. In geen tijd wil Erik Ombelets en mijn equipe een volwaardige club gestalte geven. Een club met alles erop en eraan, ook met plannen...

Erik Ombelets: 'Onze toekomstplannen? Wel, het is al gezegd: we zouden volgend seizoen graag starten met dames. Dat is een project dat zich heeft aangediend, we zijn er niet actief achter gaan zoeken. Een damesploeg zou HC Leuven wel een stabielere basis kunnen geven. Zo'n breder draagvlak heb je nodig als vereniging. Voor de rest denk dat we stilaan moeten investeren in trainingsuren voor onze jeugd. De jeugdwerking stimuleren is prioritair, is ook primordiaal voor de toekomst van een club. Nee, naar heren en dames toe is verhoogde trainingsarbeid niet echt noodzakelijk. Kijk, om het samenvattend af te ronden: een nieuwe club ontwikkelen vraagt enorm veel energie en inzet. Maar het lukt. Uiteraard met de nodige problemen en kinderziektes, met momenteel nog veel werk voor altijd maar dezelfde mensen, maar het is een kwestie van even doorbijten en hopen dat de werklust in de toekomst zal afnemen. Wij blikken alleszins hoopvol vooruit...'

Cois Van Aelst

32

Werk mee aan de nieuwe start van Handbalclub Aarschot!



Sinds enkel jaren werkt de VHV nauw samen met de provinciale sportdienst van Vlaams-Brabant binnen het project "handbal is tof". Hieruit ontstonden nieuwe jeugdkernen in Leuven, Tervuren en Boortmeerbeek. Ondertussen is handbalclub Leuven een aparte club geworden met stamnummer 425.

Voor volgend seizoen hebben we onze pijlen gericht op Aarschot. Deze regio heeft een rijk handbalverleden met clubs als Zichem en Demerland, maar deze zijn om diverse redenen opgehouden te bestaan. Na een positief contact met de sportfunctionaris willen we vanaf oktober starten met wekelijkse trainingen (woensdag 17u-18u) met een groep 7 tot 11 jarigen.

Deze zomer gaat reeds een handbalkamp door en begin oktober zal de VHV in de Aarschotse scholen via een handbal XL project (initiaties en interscholeren toernooien) de kinderen warm maken voor de handbalsport en ze op de clubtrainingen uitnodigen.

We zijn reeds op zoek naar een 3-tal jeugdtrainers om de initiaties op woensdag in goede banen te leiden. Ben je hierin geïnteresseerd of wil je op een andere manier de opstart van handbal in Aarschot ondersteunen, neem dan vrijblijvend contact op met onze recreatie-sportcoördinator: Gerrit Vertommen. gerrit.vertommen@handbal.be 0486 90 67 46

De welpen en pagadder ontmoetingsdag in beeld



Juventus Melveren



Elita



Rhino Turnhout



Atilla Temse



Zilveren Martine Bijl blikt terug op een kwarteeuw vrouwenhandbal: "Het niveau is de laatste jaren verzwakt"

Bij de laatste thuiswedstrijd van DHW Antwerpen, de eerste finalematch tegen Visé, werd Martine Bijl gevierd voor haar zilveren handbaljubileum. 'Ik had enkele maanden geleden terloops gezegd dat ik aan mijn vijftiengste seizoen bezig was,' vertelde Martine, 'van die viering wist ik echter niets. Het was een complete en bijzonder leuke verrassing.' Dat Martine Bijl -vroeger razendsnel, nu nog snel- technisch sterk en met een karrenvracht handbalinzicht nog steeds aan de top meekan, toonde zij in die wedstrijd. Samen met opponent Flo Carcadia was zij uitblinkster. 'Ik ben 35 en daarmee de oudste speelster in eredivisie. Carcadia is een jaartje jonger. Wij hebben respect voor mekaar. Alle anderen van onze generatie zijn gestopt. De opvolging komt er wel aan, maar is nog vrij jong,' aldus Martine, die de reguliere competitie afsloot op de vierde plaats in de topschutterslijst.

34



Terugblik

'Ik ben geboren in Dendermonde maar heb mijn jeugd in Lebbeke doorgebracht. Daar ben ik bij Squadra Femina als tienjarige begonnen spelen. Een schone tijd

gehad, dat is mijn thuis,' mijmert Martine Bijl. 'In 1991 heeft Carl Bakx mij dan naar Sasja gehaald waar ik als 17-jarige meteen in het fanionteam stond. In '99 ben ik een jaartje naar Meeuwen getrokken, maar toen An Vanrusselt en An De Greef daar vertrokken omdat het bestuur afspraken over versterking niet nakwam, keerde ik terug naar Sasja. Na de fusie werd ik met DHW Antwerpen landskampioen, dat was in 2005, en het jaar nadien wonnen we de beker. In 1995 werd ik tot speelster van het jaar uitgeroepen. De volgende jaren eindigde ik meestal bij de top 5. In 2006 werd ik voor de tweede keer speelster van het jaar. Ik ben naar Borgerhout komen wonen, want mijn sociaal leven speelt zich in Antwerpen af en ik ben lerares economie aan het Atheneum in Sint-Niklaas.'

Nationale ploeg en Europabeker

'Ik heb altijd graag voor de nationale ploeg gespeeld. Dat was iets om naar uit te kijken, een doel om naartoe te werken. En vooral een eer er deel van uit te mogen maken. Voor de jongeren is het jammer dat de nationale ploeg niet meer bestaat. Ook Europees spelen is een enorme ervaring. Je kan er alleen maar bij leren. Het is een opkikker er aan deel te nemen. En ondanks de nederlagen tegen topploegen, heb je toch een goed gevoel als je een sterke replek hebt kunnen brengen. Twee jaar geleden kwamen wij tegen het Bosnische team één goaltje te kort. Vorig seizoen wonnen wij van Kosovo en was de tweede ronde tegen de Zwitserse profclub Brühl een heel speciale ervaring.'



Belgische competitie

'De eerste helft van de jaren '90 was Hasselt de topploeg. Nadien heeft Visé die plaats opgeëist en na enkele mindere seizoenen is het opnieuw Visé dat bovenaan staat. Logisch, want Visé trekt al jaren de beste speelsters aan uit Limburg, tenslotte het Mekka van de handbalsport. De Limburgse damesploegen staan momenteel echter zwakker. Wij spelen met DHW Antwerpen op een eiland. Tien jaar geleden was er meer kwaliteit in eredivisie. Ondertussen verdwenen Neerpelt en Eynatten van het toneel en zijn het steeds dezelfde vier clubs, Visé, Melveren, Meeuwen en Antwerpen, die de dienst uitmaken. Haast alle ploegen spelen met een jong team. Op termijn zal het peil dus wel opnieuw stijgen, maar momenteel is het handbalniveau door

het afhaken van vele routiniers lager dan enkele seizoenen geleden.'

DHW Antwerpen

'Na de fusie van Sasja met Uilenspiegel in 2004 werden wij meteen kampioen en een jaar later wonnen wij de beker. Nadien moesten wij keer op keer Visé voor laten gaan. Ondertussen zijn een aantal ervaren speelsters als Carla Peeters, Bea Prok en An Duhamel gestopt. Wij spelen met een bijzonder jonge ploeg. Dat zorgt voor specifieke problemen. De speelsters studeren zowat overal in het land en geraken door fileleed niet altijd tijdig of helemaal niet op training. Dat is niet prettig, maar er is weinig aan te doen. De jongeren zijn vol goede wil. Toch vind ik dat mijn generatie meer inzet kon opbrengen en indien het echt nodig was, grenzen kon verleggen. Dat mis ik wel bij de jongere generatie. Ik hoop nu maar dat de groep bijeen blijft.'

Mijn toekomst?

'Ik weet het nog niet. Ik laat het antwoord open. Ik heb gezegd dat ik stop, maar dat heb ik de vorige jaren ook verkondigd,' besluit Martine Bijl haar monoloog. 'Op het einde van een seizoen valt het soms zwaar om naar de training te vertrekken. Maar ik doe het spelletje nog zo graag. Tegen augustus begint het weer te kriebelen. Ik heb tegen Visé mijn snelheid nog eens getest. Eigenlijk voel ik mij nog te goed om al te stoppen. Mits de training wat te doseren kan ik nog goed mee. De kleine ongemakken en het minder snel recupereren moet ik er dan maar bij nemen. Anderzijds klikt het met de jeugd en hangt de groep goed aaneen. Het samenspel was in de vorige generatie wel beter, maar dat komt wel in orde, want de meisjes willen er voor gaan. Het moet vooral aangenaam blijven.'

Ray Possemiers

35

Handbal X-tra is altijd op zoek naar redacteurs en fotografen

Heb je een goede pen? Schrijf je graag, eenmalig of op regelmatige basis, een stukje over handbal in je regio, of een specifiek onderwerp (arbitrage, internationaal handbal, jeugd, dames,...) waar je veel mee bezig bent? Of heb je net een schitterende actiefoto gemaakt? Laat het ons weten, we staan er zeker voor open! david.vandorpe@handbal.be

Arena-pioniers maken plaats voor verjonging

Vanaf september staat er bij Handbalvereniging Arena een sterk verjongde bestuursploeg aan het roer. Na ruim dertig jaar bestuursmandaat zetten twee steunpilaren, voorzitter Jaak Jacobs en secretaris Ludo Cuypers, een stap opzij. Een mens zou voor minder het kopje laten hangen. En toch niets dan lachende gezichten bij HV Arena. Jaak en Ludo blijven immers actief binnen de club, maar vooral op de achtergrond: 'Het was een schitterend tijd. Spijts de vele arbeid hebben we met veel plezier ons steentje bijgedragen aan de uitbouw van HV Arena en het Limburgse handbal. En vooral met dank aan onze beide echtgenotes voor hun steun in al die jaren.'



36

Jaak Jacobs (70), de éminence grise bij HV Arena, verzeilde in de beginjaren zeventig van de vorige eeuw bij toeval in het handbal. 'Tijdens mijn studententijd maakte ik kennis met de handbalsport,' opent Jaak 'als regent lichamelijke opvoeding trainde ik toen het volleybalteam van Tongerlo. Michel Vanbuel trok aan mijn mouw om handbal Peri Hechtel te trainen. Bij Peri Hechtel, Peri dat staat voor rondom, speelden toen studenten uit de omliggende gemeenten. In die tijd speelde we nog in open lucht en op het asfalt of in een weide. Meermaals hebben we het veld moeten ruimen of het asfalt ijsvrij gemaakt voor er gespeeld kon worden.'

Na de fusie, in de periode van 1971-1978, werd Jaak trainer van HV Arena. Daarna volgde het voorzitterschap. Tot grote tevredenheid van iedereen bleef hij tot 2009 op post. Al konigde Jaak op zijn zestigste zijn vertrek als

voorzitter aan, toch duurde het nog tien jaar voordat nieuwe bestuursleden zich geroepen voelden om de fakkel over te nemen. 'Dat ik aanbleef als voorzitter is vooral omdat ik me goed voel binnen deze hechte vriendengroep,' vertelt Jaak Jacobs 'toen mijn zeventigste verjaardag wenkte heb ik aangedrongen om de verjonging door te zetten. Ik hoop nog mooie jaren bij Arena te mogen meemaken, maar dan met minder werk. Maar het nieuwe bestuur, inclusief de C 3 leden, de drie Christofkes die het bestuur overnemen, mag altijd beroep doen op onze ervaring.'

Promotie, beker en clubliefde

Om successen te behalen heb je een goed team nodig. Op het veld en ernaast. De mooiste momenten uit de voorbije dertig jaar waren voor Jaak en Ludo de promotie naar de ereklasse en de bekerwinst. 'Die leuke momenten danken we vooral aan een schitterende groep van mensen, spelers, trainers, medewerkers en onze trouwe supporters. Iedereen wil en wilde graag voor Arena spelen. Voor de sfeer en de vriendschap. Nooit hebben we moeten ronselen om spelers bij elkaar te krijgen. Dat is clubliefde en daar zijn we fier op.'





Voor het laatst op de voorgrond (?) Ludo Cuypers & Jaak Jacobs

Scheidsrechter en secretaris

Ook voor HV Arena secretaris Ludo Cuypers (59) kwam de kennismaking met het handbal eerder onverwacht. Ludo had niets met handbal tot zijn kinderen het spelletje leuk begonnen te vinden.

'Handbal was voor mij een totaal onbekende sport,' verduidelijkt Ludo 'Voetbal was mijn ding tot mijn echtgenote Bernadette me pushte om naar de handbalwedstrijden van de kinderen te gaan kijken. Na zo een handbalwedstrijd, waar ik me liet meeslepen en nog al hevig op de scheidsrechter afgaf, kreeg ik de raad van een oudere supporter eerst de spelregels te leren en pas dan kritiek te geven.' Ludo kent zich zelf en volgde de raad op en schreef zich in voor een cursus scheidsrechter. 'Die opleiding op latere leeftijd was niet evident. Ik kreeg bovendien les van de scheidsrechter die ik nog onder vuur had genomen. Al was dat geen opstakel om de cursus met verve af te sluiten,' gaat Ludo verder 'De wedstrijd leren aanvoelen als je nooit handbal speelde was moeilijker, zeker als je zoals ik volgens het boekje floot. Dat euvel loste zich zelf op naar mate je meer wedstrijden fluit. Dat ik dat op latere leeftijd op zo een hoog niveau wedstrijden mocht fluiten

daar ben ik wel fier over.'

Het scheidsrechtersduo, Ludo Cuypers en Cyrille Loos, maakte dus indruk bij handbalbond. Veertien seizoenen, van 1987 tot 2001, floot Ludo handbalwedstrijden, zelfs enkele jaren op het hoogste niveau: 'Er waren seizoenen van 120 wedstrijden of vier wedstrijden per weekend. Ook de zogezegde moeilijke wedstrijden kregen we toegewezen. Op die manier merk je de handbaltop onze scheidsrechtersprestatie's wel waardeerde.'

Na het bereiken van de leeftijdsgrens kan de handbalbond en VHV nog steeds rekenen op Ludo's ervaring. Ondertussen zetelt Ludo bijna tien jaar in diverse VHV commissies en bleef hij secretaris van HV Arena. 'Als provinciaal begeleider, lesgever en controleur van de scheidsrechters sta ik al meer dan één decennium de nieuwe lichter scheidsrechters met raad en daad bij,' vertelt Ludo 'een opdracht die ik graag verder zet. Jammer is de daling van het aantal kandidaat scheidsrechters. Hiermee wordt nog maar eens duidelijk dat je niet zomaar scheidsrechter wordt. Scheidsrechter worden is ook vandaag nog steeds een roeping.'

Roger Dreesen

Nieuwe VHV-voorzitter Luc Tack wil een nieuw elan geven aan het handbal in ons land

Zijn ploeg United Tongeren heeft net een nieuwe landstitel behaald en een dag later dreven nog enkele spelers de sporthal binnen omdat ze de avond voordien veiligheidshalve hun wagen voor de deur lieten staan. Nogal zwaar feestje, zo leek het wel. Luc Tack glunderde erbij, bekeek de recepte en zag dat het goed was. Een zwaar seizoen zit er voor hem bijna op, maar er volgden nog BeNeLiga-finales en twee interlands, waar hij als gloednieuw VHV-voorzitter niet mocht ontbreken. Een man met drie levens: één voor zijn job, één voor zijn sport en één voor zijn familie. Hij weet het echt wel te combineren, omdat hij over een grote dosis organisatietalent beschikt, weinig slaap nodig heeft en in al die verschillende materies behoorlijk snel door heeft hoe iets werkt en hoe het nog beter kan. Iedereen kent hem als de jarenlange voorzitter van het handbal in Tongeren, maar wat zijn z'n ambities als voorzitter van de Vlaamse Handbalvereniging? Een boeiend verhaal.

Luc, we kennen je al jaren, maar wie is eigenlijk Luc Tack?

“Ik ben op 6 februari 1957 in Geraardsbergen geboren. Al vrij snel verhuisden wij naar Duitsland, omdat mijn vader in het leger was en ik speelde daar voetbal en handbal. Toen ik 16 jaar was, kwamen mijn ouders terug naar België en ze belandden in Tongeren, waar ik qua sport alleen nog aan handballen dacht. Ik was een midden-opbouwer. Ik behaalde in Diepenbeek mijn licentiaatsdiploma in handels- en bestuurswetenschappen, plus nog enkele nevendiploma's, waarna ik werk vond op het Vlaamse Gewest in Brussel.

Ik werd er afdelingshoofd van het agentschap voor ruimtelijke ordening en onroerend erfgoed. Sinds 1981 zit ik in het directiecomité van dit agentschap, dat intussen meer dan 500 werknemers telt, en ik ben nog voorzitter van een aantal raden, zoals in het redactiecomité van Monumentenzorg en Landschappen. Wij hebben verschillende tijdschriften, publicaties, kunstboeken en cahiers op de markt

gebracht zoals b.v. een 15-tal fraaie boekwerken over de ‘Historische tuinen en parken in Vlaanderen’. Ik vergezelde ook regelmatig ministers van ruimtelijke ordening tijdens hun werkbezoeken. Dat ging van Rika De Backer tot de huidige minister Dirk Van Mechelen.”

Hoe kwam je met deze kunstzinnige, wetenschappelijke achtergrond toch in het handbal terecht?

“De klassieke manier. Ik speelde dus al handbal sinds mijn jeugd, ik ben 27 jaar speler gebleven, in Tongeren heb ik nagenoeg alle jeugd ploegen getraind en misschien wel mee de basis gelegd van de huidige successen van de club. Kijk maar hoeveel eigen jeugdspelers zijn doorgestoten tot het hoogste niveau. Maar voor het zo ver kwam, duurde het wel twee generaties.

Op vraag van een aantal vrienden werd ik bestuurslid met als opdracht: het opruimen van alle schulden. Dat heeft toch wel ruim een jaar geduurd, maar in die periode had ik ook wel een visie opgebouwd over hoe het verder moest. En dus werd ik voorzitter. In 1995 promoveerden wij naar de hoogste afdeling en daar zijn we sindsdien steeds gebleven, hoewel we eigenzinnig bleven vasthouden aan onze doelstellingen en aan de visie die wij hadden opgebouwd. Op dertien jaar veroverden we op die manier drie titels, vier bekercups en speelden we een 25-tal Europese bekerwedstrijden. Mij hoor je daarover niet klagen.”

Job, familie, voorzitter van Tongeren, nu ook nog voorzitter van het VHV... Hoe hou je dat vol?

“Ik geef toe: ik leef voor twee. Een dag begint voor mij vroeg en eindigt laat. Ik mag echter wel zeggen dat efficiëntie één van mijn sterke punten is. Ik kan behoorlijk goed met ‘time-management’ overweg en ik kan echt wel met zeven dingen tegelijkertijd bezig zijn. Maar mijn gezin is wel de ruggengraat van mijn verhaal. Ik heb ook heel veel aan vrijwilligerswerk gedaan. Ik was zelfs even voorzitter van de CD&V in Tongeren. Ik weet dus hoe het



Luc Tack met rechterhand Jos Proost.

is om vrijwilliger te zijn. Ik heb voor al die vrijwillige functies nooit een cent gewild. Ik werd nooit betaald, noch als speler, noch als bestuurslid, noch als raadslid. Dat was steeds 'pro deo'.

Maar mijn stokpaardje is wel het creëren en ontwikkelen van netwerken. Alles en iedereen aan mekaar linken, zodat er voor iedereen een win-win-situatie kan ontstaan. Ik mag ook van mezelf zeggen dat ik een sterke motivator ben. Ik zal mezelf ook dubbel plooiën en dan wil ik dat anderen dat ook doen. Ik leef nu eenmaal niet in een glazen kooi."

Sommige mensen denken wel eens dat je alles steeds alleen wil doen...

"Dat is zeker niet waar. Ik zet wel de lijnen uit, maar er zijn veel mensen achter de schermen, die zorgvuldig uitgekozen werden, die me met raad en daad bijstaan en waar ik steeds kan op terugvallen. Dat kunnen mensen van buitenaf zijn, uit de bedrijfswereeld b.v., maar die een betrokkenheid hebben met hetgeen ik doe."

Waarom werd je ook nog voorzitter van de Vlaamse Handbalvereniging?

"Omdat het naadloos aansloot bij hetgeen ik in de voorgaande jaren gedaan heb en ik die lijn ook wilde doortrekken. Ik zit zes jaar in

de Raad van Bestuur en de laatste vier jaren was ik ondervoorzitter. Ik zat daar ook niet als een meeloper, maar ik probeerde ook steeds een meerwaarde te bieden. Ik ken de structuren, de mensen, het spelletje. Ik weet ook wel dat ik door voorzitter te worden niet dadelijk de Lotto gewonnen heb, maar ik heb nu eenmaal dingen mee in gang gestoken en dan wil ik me nu ook niet verstoppen."

Wat zijn jouw prioriteiten in het beleid als nieuwbakken bondsvoorzitter?

"Ik kom zelf uit een club en ik denk dus dat ik weet wat clubs nodig hebben. In alle sporttakken krijgen clubs het steeds moeilijker. De structuren zijn niet altijd aangepast aan de gewijzigde maatschappelijke evoluties. Als je één Euro wil bekomen, moet je wel honderd papieren invullen. De nieuwe wetgeving op de vzw's is zodanig uitgestippeld dat alles tot in de puntjes moet in orde zijn, zodat je daar haast professioneel moet mee bezig zijn. Er is bijna overal nood aan geld, zodat je naast gekwalificeerde trainers ook nog steeds veel vrijwilligers nodig hebt.

Daarom willen wij als VHV de taken van de clubs iets gemakkelijker maken. De Vlaamse overheid geeft b.v. subsidies aan clubs via de gemeente, maar sommigen weten dat niet of vergeten die subsidie aan te vragen. Daarin

willen we de clubs begeleiden. Ook de nieuwkomers willen we goed opvangen. We willen dat iedereen bij de clubs de noodzaak inziet van gekwalificeerde trainers. Dat is natuurlijk niet alleen de taak van het VHV, want ook de provinciale comités kunnen daarin een rol spelen, want zij staan het dichtst bij de clubs. Maar daarom vind ik het juist goed dat we op ons secretariaat iemand als Conny Schepers hebben aangetrokken, die het contact met, en de begeleiding van de clubs als hoofdpdrecht heeft. Daarnaast ben ik blij dat we ook Piet Lips voortaan in onze raad van bestuur hebben, die meer zal werken aan de structuren. Dat zal een aanzet geven om de mensen op het veld te laten aanvoelen dat er een nieuwe wind waait doorheen het VHV. Maar prioritair blijft de begeleiding van de clubs.”

40



Hoe denk je te kunnen komen tot een groter aantal beoefenaars van onze sport?

“Door die betere begeleiding van de clubs hoop ik dat ze meer tijd en werk kunnen steken in een betere rekrutering. Tegelijkertijd moeten ze er natuurlijk voor zorgen dat mogelijke nieuwkomers goed kunnen opgevangen worden en dat kinderen voelen dat onze sport wel degelijk handen en voeten heeft om vooruit te komen. Tegelijkertijd moeten ook de media bespeeld worden. Er is de laatste jaren al heel wat verbeterd en dankzij VRT komen we regelmatig op het scherm, maar we

moeten ook onszelf aan de media bewijzen om handbal nog meer op de kaart te brengen. Ook in de kranten krijgt handbal een vaste plaats. Bij de ene al iets meer dan bij de andere. Maar er kan ook van onze kant nog wel één en ander bijgestuurd worden. Het verloop van de recente play-off-finales was een voorbeeld van hoe het niet moest. Zulke wedstrijden moeten op een zaterdag gespeeld worden, niet op zondag of op donderdag.”

Wordt het product ‘handbal’ wel goed genoeg verkocht?

“Sport moet je inderdaad ‘verkopen’. Binnen het VHV bestaat er geen netwerk van bedrijven. We krijgen wel ‘ad hoc’-inkomsten, maar daar zit geen constante lijn in. Wij moeten ook binnen het VHV constant bijsturen wegens een tekort aan gelden. Wij hebben zeer competente mensen op ons secretariaat, die hard werken, maar dan moeten we daar ook de middelen voor voorzien opdat ze hun werk goed kunnen blijven uitvoeren. De blikvanger van een sport blijft de topsport. Ook daarvoor moeten middelen gevonden worden. Het XL-project was een uitstekend voorbeeld, maar we werden overvraagd. Omdat we geen extra-middelen voorradig hadden, konden er ook geen extra-mensen voor ingezet worden. Wij moeten inderdaad werken aan een goed marketingplan en ervoor zorgen dat we niet alleen leven bij de gratie van de overheid, die trouwens haar voorwaarden steeds hoger legt. Wij moeten voor een behoorlijk stuk zelfbedruipend worden en ik wil wel mee aan de kar trekken. Al is het natuurlijk jammer dat ik net voorzitter word in een economisch zwakkere periode.”

Wordt er ook wel voldoende talent afgeleverd door de topsportschool?

“Twee, drie jaar geleden zou ik geneigd zijn daar misschien negatief op te antwoorden, maar sinds de laatste jaren is het toch verbeterd. Ik ben b.v. met de nationale juniorenploeg mee geweest naar het kwalificatietoernooi in Portugal en daar kregen we felicitaties van alle coaches, terwijl de ploeg toch voor een groot stuk was samengesteld uit leerlingen uit die topsportschool in Hasselt. In het verleden kwamen er ook al talenten als Bram Dewit en Nicky Houba uit, die recent in het buitenland nog hun waarde bewezen. Je moet die topsportschool ook de tijd geven

om daar nieuwe generaties op te bouwen. Maar het begint ermee dat ouders en clubs hun betere jongeren naar die school moeten sturen. Er zijn intussen toch al wel voorbeelden van jongeren die erin slaagden topsport en studies te combineren. De perceptie mag niet zijn dat de school slokop speelt voor een paar clubs uit de nabijheid van de school. Maar waar komen spelers anders terecht om b.v. 12 uur per week te trainen? Als ze uit die school komen en ze vallen terug op twee, drie clubtrainingen per week, dan verlies je natuurlijk ook veel talenten. Dat zal niet gebeuren als de clubs die talenten kunnen opvangen met een correct aantal uren trainingsarbeid. Er lopen momenteel contacten met hogescholen en universiteiten om de studenten tussen 18 en 22 jaar toe te laten om b.v. 's morgens mee te sporten in de topsportschool en ze na de middag te laten studeren.”



Hoe liggen de verhoudingen tussen de Liga van eersteklassers bij de mannen en de bond?

“Ik denk dat het een goede zaak is, dat er een Liga ontstond. De topclubs hebben immers een aantal raakvlakken, gemeenschappelijke belangen zoals b.v. het mediaproject. Er is ook een convenant opgesteld tussen de clubs om te voldoen aan een aantal kwaliteitsnormen op gebied van communicatie, trainingsarbeid en jeugd.”

Brandt het Liga-lichtje na de recente transfers niet op een bijzonder laag waakvlammetje?

“Je mag niet vergeten dat de Liga ook nog maar pas ontstaan is en je mag niet verwachten dat ze al dadelijk na de geboorte op kruissnelheid zit. Natuurlijk moeten we ook alert blijven voor de eigenheden van de verschillende clubs, maar toch moeten we kijken naar de gemeenschappelijke dingen die hen binden. Wat de transfers betreft, moeten er afspraken gemaakt worden naar de toekomst. Maar daarom moeten we de Liga niet opblazen. Ik weet: het gaat allemaal met kleine stapjes vooruit en soms zit er als eens een stapje achteruit bij. Maar we moeten kijken naar de positieve punten.”

Hoe zie je de toekomst van de nationale mannenploeg? Zal je erin slagen om geselecteerde spelers van jouw eigen ploeg te motiveren om toch mee te doen met de nationale ploeg?

“Laat me zeggen dat ik altijd een sterk aanhanger was van de nationale ploeg. Daar bij zijn, is immers de kers op de taart. De Liga wil er ook alles aan doen om haar spelers te motiveren, maar ze kan nooit iemand verplichten. We mogen ook niet vergeten dat de meeste geselecteerden amateur-spelers zijn. Als ze één ding moeten laten vallen en de keuze hebben tussen hun job, hun club en de nationale ploeg, tja, dan is hun keuze snel gemaakt. Wij kunnen het ons natuurlijk ook niet veroorloven om de hele nationale ploeg in één klap van tafel te vegen. Wij zitten immers met een talentrijke, hoopvolle, nieuwe lichterling. Voeg daar een aantal elementen aan toe die een meerwaarde kunnen bewijzen of die voor ervaring kunnen zorgen en misschien kunnen we dan toch opnieuw een stap voorwaarts zetten. Als we bovendien de pas-afgestudeerden kunnen overtuigen om hun carrièreplanning enigszins op te schuiven, zou dat ook al iets schelen. Maar daarvoor hebben we dan weer de nodige middelen nodig.”

Een eigen handbaltempel, annex sporthotel misschien, waaruit je inkomsten kan genereren?

“Ik vrees dat onze vijver niet groot genoeg is om daaraan te kunnen denken. Natuurlijk moet je steeds trachten het goede over te nemen wat andere federaties in gang zetten,



42

maar zo ver staan we in het handbal nog niet. Wij hebben andere prioriteiten.”

Een punt waar jouw voorganger het verschrikkelijk moeilijk mee had: de samenwerking met de Franstalige vleugel... Hoe zie je dat evolueren?

“Ik ben nu één maand voorzitter, iedereen kent me daar en ik denk dat ik er ook redelijk graag gezien ben omdat we als club ook het dichtst tegen Wallonië aanleunen. Ik denk dat ze daar ook opkijken naar onze realisaties. Maar ik ontken niet dat de eerste drie weken van mijn ‘legislatuur’ op dat gebied niet de gemakkelijkste waren. Er wordt tussen de Vlaamse en Waalse vleugel haast op voet van oorlog geleefd. Het is dan ook mijn betrachting om dat zware mijnenveld stilaan te ontmijnen. Ik denk dat een aantal moeilijkheden uit het verleden dikwijls berusten op slechte persoonlijke relaties en op misverstanden op gebied van communicatie.”

En denk je dat je daaraan iets kan veranderen?

“Ik blijf geen twaalf jaar voorzitter. Maar ik wil het wel een aantal jaren volhouden met

de bedoeling het Belgisch handbal te verbeteren. De Waalse clubs hebben het momenteel veel moeilijker dan de Vlaamse. Maar het is echter ook in ons belang dat ze uit het slop geraken. Ik denk niet dat het op clubniveau een probleem kan zijn. Daar is wel veel goede wil aanwezig. En op het PUC (paritair uitvoerend comité) moet er gewoon een andere mentaliteit groeien. Als het LFH (Franstalige Liga) andere prioriteiten stelt, dan is dat zo. Willen zij hun wagonnetje aan onze trein hangen, dan is dat ook o.k. In de selectie van de nationale junioren zaten ook verschillende goede Waalse spelers, die het resultaat zijn van een aantal goede Waalse trainers.”

Iets totaal anders. Kan het eigenlijk wel om tegelijkertijd voorzitter te zijn van topclub Tongeren en van het VHV?

“Ik kan wel eens meer dan één pet opzetten, maar ik heb dat punt ook vooraf besproken met de raad van bestuur van het VHV. Ik kan best Tongeren opzij zetten, als het gaat om hogere belangen. Ik vind trouwens dat alle bestuursleden van het VHV de eigen club even buiten de vergadering moeten laten. Daarom is het ook de bedoeling dat alle bestuursleden meer ingezet worden bij één of ander project, zodat hun betrokkenheid ook groter wordt. Zo hebben wij – in afwachting van een nieuwe technisch directeur – al een commissie Topsport opgericht die bestaat uit Alex Jacobs, Linde Panis, Jos Schouterden, bondscoach Nijdam en Michel Krantzen.”

Wanneer vind je jezelf geslaagd als VHV-voorzitter?

“Moeilijke vraag. Als het ledenaantal gestegen is. En als die stijging van het aantal leden opgevangen werd door goede structuren en door competente gekwalificeerde trainers. Wij willen deze doelstellingen verwezenlijken via een stappenplan. Belangrijk is ook dat de raad van bestuur van het VHV een forum wordt waarin het beleid wordt uitgestippeld en in daden wordt omgezet. En daarmee wil ik geen steen werpen naar wie dan ook uit het verleden, maar we hebben nood aan een organisatie die motiveert en die met frisse, nieuwe ideeën komt. Dat moeten we samen met de clubs en de provinciale comités kunnen realiseren en we zullen die evolutie regelmatig evalueren.”

Marcel Coppens



i80



i10



i30 CW



HYUNDAI. OVERAL WAAR ER SPORT IS.

Partner van handbal en het Belgisch Olympisch Team en tal van andere sportieve events en verenigingen zoals het Belgische basketbal, de Ronde van Wallonië, de Memorial Van Damme, de Waalse tennisvereniging, de Proximus Diamond Games en de Hyundai Sailing Cup. Officiële sponsor van Euro 2008 en het WK voetbal.

handbal - woensdag 10 juni - 20h30 - Kortrijk

België - IJsland

handbal.be

belgique - islande



sportcampus De Lange Munte

Bad Godesberglaan 22, Kortrijk

-16 jaar gratis - vvk €5 - kassa €8



www.ticket4u.be



**HANDBALL
EURO 2010
AUSTRIA**



Kwalificatiewedstrijd voor het
Europees Kampioenschap

